

Schoonfamilie...

Gemaakt door: M. Stevens
WWW.CTS-PRODUCTIES.NL

Personages

Rob van Leeuwijk

Aardige jongen die soms een beetje verlegen is. De eerste keer bij zijn “toekomstige” schoonouders is natuurlijk ook spannend. Hij probeert zo goed mogelijk met iedereen over weg te kunnen. Maar dat is niet gemakkelijk.

Jantiene van Voorst

Jantiene is soms wat naïef. Ze flat er van alles uit en voelt niet aan dat ze daardoor anderen (met name Rob) in verlegenheid brengt. Ze is gewend aan de gang van zaken thuis en snapt niet dat voor een buitenstaander als Rob het wat ongemakkelijk kan zijn.

Kolonel van Voorst

De gepensioneerde Kolonel is in gedachten nog in het leger. Hij eist orde en regelmaat van de gezinsleden. Deze strenge Kolonel commandeert iedereen en zorgt dat alles gaat zoals hij het wil.

Mevr. van Voorst

Deze moeder van Jantiene heeft niet veel onder de pet. Maar ze volgt gehoorzaam de bevelen van de Kolonel op. Praten is een grote hobby van haar. Net als het huishouden.

Hein

Hein is het verwend broertje van Jantiene die steeds ruzie heeft met zijn zus Marlies. Hein is liever lui dan moe en probeert overal op een stiekeme manier zijn voordeel te behalen.

Marlies

Buiten het geruzie met Hein is Marlies wat op de achtergrond aanwezig. Ze laat zich niet altijd horen maar heeft scherp in de gaten wat er gebeurt. Alleen het huiswerk voor school is niet zo'n grote hobby van haar.

Opstelling Toneel

Een huiskamer met daarin een zithoek en een hoge tafel waaraan gegeten kan worden. Verder moet er een lage kast staan waar een vaas bovenop staat. Meer als twee deuren zijn niet nodig in dit stuk. De zithoek kan bestaan uit banken en stoelen en een laag tafeltje.

Bedrijven

Bedrijf 1 Vrijdag middag om half zes

Bedrijf 2 Zaterdag ochtend acht uur

Bedrijf 3 Zaterdagmiddag drie uur

Bedrijf 1

(toneel is leeg)

JANTIENE: *(komt op met Rob, beide jas aan en tas mee)* Zo zo, hier zijn we dan. Dit is mijn ouders huis.

ROB: *(kijkt rond)* Het is wel groot zeg.

JANTIENE: Ja, mijn ouders zijn er ook heel erg blij mee. *(zet tas neer)*

ROB: *(zet tas neer)* Ik ben benieuwd hoe het weekend zal verlopen. *(plagend)* Je ouders zijn toch wel aardig?

JANTIENE: *(laat Rob schrikken)* Nee ze zijn verschrikkelijk...! Tuurlijk zijn ze aardig. Ik hoop dat jij je ook een beetje gedraagt want een eerste indruk maak je maar een keer...!

ROB: Ach het zal ook allemaal wel meevallen. *(legt een bos bloemen op de bank)*

JANTIENE: Ja, maak je niet te druk. *(gaat boven op de bloemen zitten)*

ROB: *(verschrikt)* Kijk uit, je zit op de bloemen.

JANTIENE: *(geschrokken)* O, nee!

ROB: *(pakt de verlepte bos)* Nou hier is niet veel meer van over. Hiermee kan ik niet bij je ouder aankomen. Ik moet snel een nieuwe bos kopen

MOEDER: *(komt op)* Hallo daar zijn jullie dan. *(geeft Rob een hand)* Dag Rob, ik men de moeder van Jantiene. *(Rob doet snel de bos achter zijn rug)* Leuk dat jullie er zijn.

ROB: Hallo. Ik vindt het ook leuk om hier te zijn.

MOEDER: *(ziet de bos)* O is die bos bloemen voor mij? *(pakt ze uit Robs handen)* Wat zijn ze mooi. Zal ik ze direct in een vaas zetten en dan haal ik vader even. *(gaat weer af met de bloemen)*

ROB: *(verbaasd)* Ze vond de bloemen nog mooi ook!?

JANTIENE: Tja, nou mooi toch!?

VADER: *(komt op)* Welkom in ons huis. Hallo zonnebloem van me *(kust Jantiene)* En jij moet dan wel Rob zijn. *(geeft Rob een hand)* Ik ben Wilhelm van Voorst, kolonel buiten dienst van het derde gemechaniseerde tankbataljon van de Charlie compagnie. Maar noem me gerust kolonel. Ik heb het niet zo op titels.

MOEDER: *(komt binnen met de verlepte bloemen in de vaas)* Kijk eens wat ik van Rob gekregen heb. Mooi hè!

VADER: *(kijkt verwonderd naar de verlepte bloemen)* Nou, euh heel bijzonder.

MOEDER: Waar zal ik ze eens neer zetten *(kijkt rond en zet de vaas op de tafel neer)*

JANTIENE: Gaan we al bijna eten ik heb flink trek.

VADER: *(kijkt op zijn horloge)* Van 1800 uur tot 1830 is het eten zoals je weet dus over tien minuten gaan we aan tafel. *(tegen Rob)* Ik hou van orde en regelmaat. Ik hoop, nee ik eis, dat jij je daar ook aan houdt zo lang je te gast bent in dit huis, begrepen Rob?

ROB: *(geschrokken)* Ja, ja!

HEIN: *(komt met Marlies op)* Mam, Marlies heeft haar verslag niet ingeleverd en heeft nu een één gekregen.

MARLIES: *(stompt Hein)* Hou je kop man!

MOEDER: Rustig, we hebben bezoek. Dit is Rob.

ROB: *(steekt zijn hand uit naar Hein maar die negeert hem, Marlies geeft hem wel een hand)* Hallo ik ben Rob.

MOEDER: Kijk en die bloemen heb ik Rob gekregen

HEIN: *(kijkt vol ongeloof naar de bos)* Zo jij hebt kosten nog moeiten gespaard om een eerste goede indruk te maken.

VADER: *(ongerust)* Moeder *(kijkt op zijn horloge)* over zes minuten gaan we eten.

MOEDER: Ja, ik moet nog even in de keuken bezig

HEIN: Wat eten we?

MOEDER: Bieten met aardappelen en een balletje gehakt

JANTIENE: O, dat lust Rob niet.
(iedereen is stil en kijkt naar Rob)

ROB: *(ongemakkelijk)* Nou dat valt wel mee hoor. Ik lust het wel.

JANTIENE: *(verbaasd)* Maar laatst zei je nog dat je bieten vies vond, net al kool en prei.

ROB: *(probeert Jantiene duidelijk te maken dat ze op moet houden)* Dat was eigenlijk een grapje.

MOEDER: *(onzeker)* Moet ik nog snel iets anders voor je klaar maken dan?

MARLIES: Wij moeten altijd alles eten!

VADER: Zo is het! Voor niemand wordt een uitzondering gemaakt. Gisteren niet, nu niet, nooit niet!

ROB: Dat hoeft ook niet hoor, ik lust het wel.

VADER: Hier word gegeten wat de pot schaft en dat is bieten. Moeder we hebben nog maar vijf minuten!

MOEDER: Ja, ik ga al *(gaat af)*

VADER: Hein en Marlies ruim jullie troep op en kom dan zo aan tafel. *(tot Rob en Jantiene)* Brengen jullie de tassen naar boven? Ik ga nog even plassen voor het eten. *(gaat met Hein en Marlies af)*

ROB: *(cynisch)* Nou een lekker begin.

JANTIENE: *(enthousiast)* Ja ging goed hè.

ROB: Vind je? Je vader en je broertje dachten dat ik gek was toen ze dat bosje bloemen zagen. Bovendien denkt iedereen dat ik niks lust.

JANTIENE: Nou dat viel wel mee toch?

ROB: Je zet me dan wel voor het blok door zoiets ineens te zeggen.

JANTIENE: *(niet begrijpend)* Nou sorry. *(wacht even)* Zullen we anders nu de tassen alvast naar boven brengen. *(gaan beide af)*

VADER: *(komt op kijkt op zijn horloge)* Waar blijven ze toch? *(Marlies komt op)* Zijn jullie naar de WC geweest?

MARLIES: Ja. Hein komt zo.

VADER: *(geïrriteerd)* Altijd alles op het laatste moment. *(Hein komt op)* Waarom doen jullie dat niet eerder?

MARLIES: Ik was wel op tijd maar Hein treuzelt altijd zo.

ROB: *(komt op)* Waar zal ik zitten? Jantiene is nog even naar de WC.

VADER: Ben jij al wezen plassen.

ROB: *(verbaast)* Nee hoor, ik hoef niet

VADER: Ga toch maar even

ROB: Maar ik ben vanmiddag nog geweest!?

(Jantiene en moeder komen op met eten)

VADER: *(streng)* Ga toch maar even want ik heb er een hekel aan als mensen onder het eten gaan plassen. Als het niet lukt moet je de kraan maar even aan zetten.

ROB: *(verbaast)* Maar ik hoef...

VADER: *(wuijt Rob's woorden weg)* Ga nu maar want het eten is al klaar.

ROB: *(snapt er niks van maar gaat toch af)* Goed dan. Ik ben zo terug

VADER: *(kijkt op zijn horloge)* Het is nu 1800, we zouden nu met het eten moeten beginnen. Afspraak is afspraak.

MOEDER: We wachten even op Rob *(vader zucht)*

HEIN: Had ik al verteld dat Marlies een verslag niet had ingeleverd en nu een één heeft gekregen?

MARLIES: *(geeft onder de tafel door Hein een schop)* Dat valt wel mee hoor.

MOEDER: Is dat zo? *(Rob komt binnen)*

VADER: *(geïrriteerd)* Daar is de laatkomer *(kijkt op zijn horloge)* Je bent twee minuten te laat! Maar goed, ga zitten en dan kunnen we beginnen. *(Rob gaat zitten)*

MOEDER: Zal ik opscheppen? *(gaat eten opscheppen)*

VADER: Hoe zit het met dat verslag Marlies?

HEIN: Ja, hoe zit dat nou?

MARLIES: *(kijkt kwaad naar Hein)* Ik moest een verslag inleveren voor school maar dat had ik niet gedaan. Nou moet ik het morgen af hebben en bij de leraar in de bus doen. Doe ik dat niet dan krijg ik een één.

JANTIENE: Waar gaat het over dan?

MARLIES: Het moet gaan over de gevolgen van de tweede wereld oorlog voor Nederland.

VADER: De tweede wereldoorlog, dat was nog een oorlog waarin er echte helden waren. Dat is nu heel anders.

MOEDER: Hoe groot moet dat verslag zijn?

MARLIES: Minimaal twintig bladzijden.

VADER: Hoe ver ben je al!?

HEIN: Ja, hoeveel heb je al?

MOEDER: Hein zit Marlies niet zo te plagen.

MARLIES: Ach, ik euh *(dan zachtjes)* Ik moet nog beginnen.

VADER: *(boos)* Wat? Jij gaat straks direct aan de slag. Wanneer moet het klaar zijn?

MARLIES: Hij moet het voor twaalf uur 's middags hebben.

JANTIENE: Kan je niet zeggen dat je het verslag af had maar dat de computer kapot is?

HEIN: Dat heeft ze al een keer gezegd. Ze moest het een maand geleden al af hebben.

MARLIES: *(geeft een schop onder de tafel aan Hein)* Wanneer hou jij je kop eens als grote mensen praten!

MOEDER: Jongens elkaar niet zo plagen!

VADER: Interesseer jij je in geschiedenis Rob?

ROB: Ja, dat vond ik altijd erg interessant.

VADER: Nou dan kunnen wij elkaar de hand schudden want geschiedenis is altijd al een grote interesse van mij geweest. Neem nou een de tweede wereldoorlog. Wist je dat Duitsland bijna een atoombom had ontwikkeld?

ROB: Nee, is dat echt zo?

VADER: Ja ze hadden veel geleerden in Duitsland. Die zijn na de oorlog bijna allemaal naar Amerika gegaan om daar verder wapens te ontwikkelen. Maar het voeren van oorlog is wel veranderd hoor. Vroeger had je man tot man gevechten in de modder. In loopgraven zitten wachten op de vijand. Nu zitten ze in een tank met verwarming en met een druk op de knop schieten ze op de vijand die drie kilometer verder is. Het zijn tegenwoordig allemaal computers.

ROB: Ja, er is veel veranderd.

VADER: Ik ben er nog een van het oude stempel. Ik heb mijn plicht gedaan voor het volk en het vaderland. Ik vond het een eer om in het leger te mogen werken.

JANTIENE: Vroeger had je toch ook dienstplicht!?

VADER: Ja, ik heb in dienst gezeten. Daar werden de jongens tot mannen gemaakt. Maar dat is afgeschaft.

HEIN: Moest je dan per se in dienst?

VADER: Ja. Elke jongen boven de achttien kreeg een oproep. Maar je had altijd een paar die laf waren. (*sarkastisch*) Die kwamen in gewetensnood of zo. (*wint zich steeds meer op*) Nou mietjes waren het als je het mij vraagt. Als Nederland binnen gevallen zeg je toch ook niet: ik vind het niet leuk dat jullie binnenvallen maar ik heb gewetensnood dus je mag alles hebben.

MOEDER: Rustig nou, denk aan je hart.

VADER: (*kwaad*) Niks rustig nou. Een vijfde kolonne is het die pacifisten! Dat zijn mensen zonder ruggegraat. Lafbekken, dat zijn het.

JANTIENE: Maar Rob, jij was toch ook een pacifist?

ROB: (*schrikt zich rot en verslikt zich*) Wat ik euh nee.

VADER: (*kwaad, dreigend met zijn mes*) Ben jij er ook zo een!?

JANTIENE: Ja, jij bent toch een pacifist Rob!?

ROB: (*geschrokken*) Nee, echt niet.

VADER: Anderen het werk op laten knappen zeker en zelf buiten schot blijven!

ROB: (*tegen Jantiene*) Hoe kom je daar bij? Het leek me juist nuttig om in dienst te gaan. Ik vond het jammer dat het afgeschaft is. Natuurlijk ben ik niet voor oorlog maar de vrede moet toch bewaart worden en dat gebeurd niet vanzelf.

VADER: (*nog wat achterdochtig*) Dus jij bent niet zo een die er ineens tussenuit piept als het er op aan komt.

ROB: (*beetje opgelucht*) Nee. Eerst praten en het zo oplossen maar als het nodig is dan moe je soms militair ingrijpen.

JANTIENE: O, ik dacht dat jij daar tegen was.

VADER: (*kijkt op zijn horloge*) Het is al 1830. (*tegen Marlies*) Jongedame, jij gaat naar boven en maakt dat verslag.

MARLIES: Oke. (*staat op, geeft Hein een tik en gaat af*)

MOEDER: Hein, jij bent aan de beurt om de afwas te doen. Neem je even de borden mee. (*moeder gaat af*)

HEIN: Ik ben altijd de pineut!

VADER: Niet zuren, bevel is bevel en daar heb je naar te luisteren. (*neemt pannen mee en gaat met Hein en vader af*)

JANTIENE: Nou, ik zit vol.

ROB: (*geïrriteerd*) Waarom zei je dat nou?!

JANTIENE: Wat?

ROB: Eerst zeg je dat ik allerlei eten niet lust en vervolgens als je vader zich opwind over dat pacifisten lafbekken zijn zeg je doodleuk dat ik een pacifist ben. Je vader ontplofte bijna toen hij het hoorde.

JANTIENE: Maar het klopte toch wat ik zei!? Je lust geen bieten en je bent tegen oorlog.

ROB: Ja, dat is wel zo maar je ouders hoeven dat niet te weten. Laat mij maar rustig bieten eten, ik wil je ouder niet tot last zijn zo'n eerste weekend. Als mijn toekomstige schoonvader een hekel aan pacifisten heeft dat ben ik ineens geen pacifist meer. Raar maar waar.

JANTIENE: O, lieverd toch.

ROB: Wat!?

JANTIENE: (*slaat de armen om Rob heen*) Je zei toekomstig schoonvader!

ROB: Als het zo ver komt en je ouders mij niet vroegtijdig het huis uit gooien.

JANTIENE: Ach natuurlijk niet. Mijn ouders vinden je best leuk. Maar je toch niet zo druk. Je bent altijd bezig met wat anderen van je vinden en hoe ze over je denken. *(pakt Rob's hoofd)* Doe dat toch niet piekeraartje.

ROB: Misschien heb je ook wel gelijk en denk ik er teveel over na.

JANTIENE: Ja, mijn ouders eten je echt niet op hoor. Bovendien mijn ouders zijn wel wat gewend hoor!

ROB: Hoe bedoel je dat

JANTIENE: Ach gewoon. *(wacht even)* Je bent niet de eerste...

ROB: Niet de eerste. Hoe bedoel je? *(denk even)* Heb je al meer vriendjes aan je ouders voorgesteld?

JANTIENE: *(plagend)* Maar heus niet meer dan tien.

ROB: Hoeveel wel dan? Zeven? Acht?

JANTIENE: *(lachend)* Jij bent ook zo makkelijk op de kast te krijgen.

ROB: Maar geef eens antwoord!

JANTIENE: *(plagend)* Ach, hoeveel, hoeveel *(denkt na, telt in gedachten op haar vingers)* Ongeveer zes. *(wacht even)* Of zeven!

ROB: Daar weet ik niks van. Vertel!

JANTIENE: Ik hield je voor de gek Rob. Ik heb maar twee aan mijn ouders voorgeteld als mijn vriendje.

ROB: Maar dat ik niks geworden dus!?

JANTIENE: Niks geworden!?! Een zie ik stiekem nog steeds elke week.

ROB: *(schrikt)* Wat!

JANTIENE: O, wat heb jij? *(staalt armen om Rob heen)* Jij bent echt de enigste. Je bent zo gestresst. Ontspan! Denk niet telkens hoe je een goede indruk kan maken.

ROB: Je hebt gelijk.

JANTIENE: Tuurlijk heb ik gelijk. Je bent altijd zo los in contact, je maakt grapjes en verteld leuke dingen. Daar houden mijn ouders ook van.

ROB: Je hebt gelijk. Ik moet me niet anders voordoen dan dat ik ben *(geeft Jantiene een kus)* Wat moet ik ook zonder jou.

MOEDER: *(komt op met vader en fotoboek)* Zo, dat was de afwas. Ik heb thee en koffie gezet maar ik wou eerst het fotoboek van Jantiene aan Rob laten zien.

JANTIENE: *(verschrikt)* Mam dat hoeft echt niet!

MOEDER: Dat vind Rob vast leuk. *(ploft tussen Jantiene en Rob in op de bank)*

VADER: We willen wel dat Rob zich goed beseft wat voor een speciale meid hij aan de haak heeft geslagen.

MOEDER: *(doet het fotoboek open)* Kijk hier is het geboorte kaartje en hier ben ik met mijn dikke buik, zie je.

ROB: Leuk zeg.

MOEDER: En hier de geboorte. *(wacht even)* Kijk dit is de moederkoek. *(Rob trekt een vies gezicht en wend zijn hoofd af)* En hier is vader.

ROB: Waarom ligt hij ook op bed?

VADER: *(wil snel doorgaan)* De volgende bladzijde is ook heel leuk.

MOEDER: Hij was flauwgevallen bij de geboorte.

JANTIENE: Dat valt me van u tegen!

VADER: Ik gleeed uit en kwam ongelukkig terecht.

MOEDER: Nee hoor. Ik hield zijn hand vast en opeens werd zijn gezicht wit en voor ik het wist lag hij op de grond.

VADER: Jij hield mijn hand niet vast! Het leek wel of mijn handen in een bankschroef geplet werden. Ik heb nog weken gekneusde vingers gehad.

MOEDER: *(slaat een bladzijde om)* Kijk en dit is oma met Jantiene. *(wacht even)* En hier heeft Jantiene in bed gepoept.

JANTIENE: Mam! Dit hoeft Rob echt niet te zien toch Rob!?

ROB: *(plagend)* Ik vind het heel interessant hoor!

MOEDER: *(tegen Jantiene)* Zie je wel! Kijk en hier staat Jantiene in haar blootje in de tuin. *(Jantiene zucht diep)* Weet je wat ze een keer gedaan heeft?

ROB: Nee.

VADER: Ja dat is een leuk verhaal. Vertel eens moeder!

JANTIENE: *(balend)* O nee!

MOEDER: *(opgewonden)* Ja, op een keer was ze weer in haar blootje rond aan het kruipen in de tuin toen de telefoon ging. Ik ging naar binnen en nam de telefoon op en na een kwartiertje kwam ik weer terug in de tuin en wat dacht je?

ROB: Nou?

MOEDER: Had ze allemaal bloembollen opgegeten die vader wilde planten *(breekt in schaterlachen uit)* Echt waar!

VADER: *(lachend)* Dat heeft ons trouwens nog wel wat geld gekost om nieuwe bollen te kopen maar goed. Dat was een bak zeg!

ROB: *(serieus)* Maar kunnen bloembollen niet heel giftig zijn?

VADER: *(lachen)* Ha Ha, wat zeg je Rob?

ROB: Kun je daar niet dood aan gaan, bloembollen eten?
(ineens zijn vader en moeder stil)

VADER: *(terwijl moeder weer zachtjes begint te lachen)* Nou dat wist ik niet.

JANTIENE: Zo, is het boek nu uit? Gaan we nu koffie drinken?

MOEDER: Nee er is nog meer! Kijk hier zit Jantiene voor het eerst op het potje. En hier zit ze in bad. Kijk, *(naar Rob)* en hier viert ze haar verjaardag.

ROB: Maar ze is helemaal alleen.

VADER: *(met moeite zijn lachen inhouden)* Ze had ook helemaal geen vriendjes *(moeder barst in lachen uit)*

ROB: *(probeert grappig te zijn)* Nou dat was in ieder geval geen duur feestje!

VADER: *(lachend)* Jij slaat de spijker op z'n kop Rob!

MOEDER: Kijk hier fiets ze het eerst zonder zijwieltes. O, hier is een foto waar Jantiene languit naast haar fiets ligt *(tegen vader)* wat was dat ook alweer?

VADER: *(denkt na)* Ik weet het weer, toen was ze keihard met de fiets gevallen. Ik snel er heen om een foto er van te maken. Daarna heb ik haar natuurlijk wel getroost. Dat spreekt voor zich.

MOEDER: Ze was toen wel heel hard op haar gezicht gevallen, dat weet ik nog.

ROB: *(overdreven)* Gelukkig had ze haar melkgebit nog..! *(vader en moeder barsten in lachen uit, Jantiene zit verveeld op de bank)*

VADER: Ik krijg haast pijn in mijn buik van het lachen. Ik wist niet dat de Rob van jou zoveel humor had Jantiene!

MOEDER: *(veegt de tranen uit haar ogen)* O o. Kijk en hier zat ze bij Sinterklaas en toen zei ze dat Sint uit zijn mond stonk. O en hier zit ze bij de crea-club te knutselen. Maar daar was ze niet echt goed in.

ROB: *(lachend, overmoedig)* Nee dat is te zien. Ze heeft zeker ook die lelijke vaas gemaakt daar op dat kastje *(barst in lachen uit)*
(de rest is plotseling doodstil)

ROB: *(lachend)* O ik hou het niet meer. *(merkt dan dat de anderen niet meer lachen maar hem strak aankijken)* Wat? *(lacht nog een beetje en kijkt vragend om zich heen)* Is er iets?

MOEDER: *(begint te huilen)* Vader!

VADER: *(ijzig)* Rob. Die vaas heeft moeder gekregen van haar moeder vlak voordat ze stierf. Het was een huwelijkscadeau uit Indonesië. Er zit veel emotionele waarde aan dit erfstuk. Bovendien is het van grote waarde.

ROB: *(geschrokken)* O. Dat wist ik niet...
(pijnlijke stilte)

ROB: *(kijkt vragend naar Jantiene)* Mijn excuses. Het was echt niet mijn bedoeling om...*(moeder loopt plotseling de kamer uit)*

VADER: *(loopt achter moeder aan)* Moeder, moeder! *(gaat af)*

ROB: *(radeloos)* Wat moet ik nu doen?

JANTIENE: Nou dat ging lekker!

ROB: Ik kon dat toch niet weten. Jij zei dat ik gewoon weer gezellig moest doen, grapjes maken en zo, dan doe ik dat en dan gaat het weer verkeerd! Ik kan maar beter naar huis gaan, dit wordt niks.

JANTIENE: *(pakt Rob bij zijn schouders)* Rustig. Je kan er ook niks aan doen.

ROB: *(zit met zijn handen op het hoofd)* Dit gaat niet goed.

JANTIENE: Straks dan komen mijn ouders weer en dan praten we het wel uit. Zal ik anders even naar mijn moeder gaan.

ROB: Ja doe maar. *(Jantiene gaat af. Rob doet zijn handen voor zijn gezicht)* Dit is een nachtmerrie. Wat zullen haar ouders wel niet van mij denken?

VADER: *(komt op)* Het wordt eens tijd dat wij van man tot man praten Rob.

ROB: Het spijt me echt van daarnet. Ik had geen idee...

VADER: Al goed al goed. *(wacht even)* Kijk Jantiene heeft jou meegenomen en dat respecteer ik. Maar ik verwacht wel dat iemand zijn best doet om een goede indruk te maken op een familie als hij daar voor het eerst komt.

ROB: Natuurlijk. Dat probeer ik ook!

VADER: *(verbaasd)* Je probeert het wel!? Ik krijg soms een ander idee... Neem nou die bloemen *(wijst naar de bloemen)* Over smaak valt niet te twisten, maar vind je dit nou een mooi bosje om mee binnen te komen? Lijkt me niet hè. Dan hebben we het nog niet eens over het te laat komen bij het eten. Ik ben een man die van orde en regelmaat houd. In dit huis gelden bepaalde regels en ik verwacht dat jij je daar ook aan houdt. Begrepen!?

ROB: Begrepen!

VADER: Begrepen wat...!?

ROB: Begrepen dat ik me aan regels houd!

VADER: Ja, en dan zeg je?

ROB: *(vragend)* Begrepen?

VADER: *(maakt een handgebaar dat hij verder moet gaan)* En...?

ROB: *(wacht even, bedremmeld)* Begrepen kolonel.

VADER: Zo mag ik het horen! *(geeft Rob een vriendschappelijke klap op zijn schouder)* Fijn dat we dat even duidelijk hebben. Ik denk dat we zo wel een leuk weekend zullen hebben. Kijk in het leger houden we ook van grappen en grollen. Hier in huis ook. Maar er zijn grenzen. Begrepen!?

ROB: Ja... *(vader kijkt hem vragend aan)* ...kolonel.

VADER: Mooi *(geeft Rob nog een tik)*

JANTIENE: *(komt op)* Zo de thee en koffie zijn klaar! *(Rob wrijft over zijn pijnlijke schouder)*

VADER: Mooi. *(kijkt op zijn horloge)* Het was ook al tijd voor koffie.

MOEDER: *(komt op)* Hier is de taart.

ROB: *(tegen moeder)* Het spijt me echt van net.

MOEDER: *(lief)* Geeft niet hoor. Vergeven en vergeten, laten we nu lekker koffie drinken.

VADER: *(roept Hein en Marlies)* Hein, Marlies komen! Koffie en thee.

JANTIENE: Nou lekker. Ik lust wel wat.

MOEDER: Wil je thee of koffie Rob?

JANTIENE: Rob drinkt thee.

VADER: Thee? Echte mannen drinken koffie, nietwaar Rob!

ROB: Ik wil wel koffie!

JANTIENE: Jij lust toch geen koffie!?

MOEDER: Koffie dan maar?

ROB: Euh, ja koffie lekker! *(kijkt Jantiene strak aan)*

HEIN: *(komt op)* lekker koffie.

MOEDER: *(Marlies komt op)* Zo en hoe gaat het met het verslag?

MARLIES: Mwa. Gaat wel.

VADER: Gaat wel!? Ben je nu wat opgeschoten of niet?

MARLIES: Ja. *(kribbig)* Heus wel. Maar het is gewoon niks aan.

MOEDER: Neem maar lekker thee.

VADER: Het maakt ook niet uit of iets wat aan is of niet. Als je een bevel word gegeven dan doe je dat gewoon. Dat moest ik eens in het leger zeggen: “ik vind het niks aan”. Dan moest ik direct een tien kilometermars lopen met volle bepakking. Maar nu!? Nee nu moet ineens alles leuk zijn.

HEIN: *(sarkastisch)* Ja vroeger was alles beter!

MOEDER: Hein niet zo brutaal!

VADER: Marlies, *(kijkt op zijn horloge)* je hebt nu een kwartiertje pauze en dan ga je weer aan je verslag. Ik wil niet dat een van mijn kinderen zijn of haar verplichtingen niet na komt.

HEIN: *(plagend)* Zullen wij dan iets gezelligs doen vanavond met z’n vijven!

MOEDER: Plaag je zus niet zo Hein. Ik moet straks nog de bedden opmaken boven voor Rob en Jantiene dus ik heb geen tijd.

VADER: Wat doe jij eigenlijk voor de kost Rob?

ROB: Ik studeer nog. Ik zit in het derde jaar van mij HEAO studie.

VADER: HEAO, dat is toch de economische kant!?

ROB: Ja dat klopt.

HEIN: Dus jij word heel rijk.

ROB: Nou dat valt wel mee hoor.

MARLIES: Dan kun je ook penningmeester worden en er dan met de kas vandoor gaan!

HEIN: Ja naar een ver warm land

JANTIENE: Dan neem je mij toch wel mee?

ROB: Als ik dat zou doen dan neem ik jou mee maar ik ben niet van plan om penningmeester te worden. Ik denk meer aan bedrijfsleider.

VADER: Ik was ook een echte leider in het leger. Je wordt niet voor niks tot kolonel benoemt. Nee daar moet je hard voor werken. *(tegen Rob)* Bedrijfsleider dus.

ROB: Ja dat lijkt me leuk.

MOEDER: Moet je dan ook werken met zo’n euh klomp... comp...

MARLIES: Computer mam.

MOEDER: Clomputer. Dat was het.

ROB: Ja je zit dan wel veel achter de computer, maar ook vergaderen en overleggen moet je veel doen.

VADER: Dat lijkt mij niks de hele dag naar zo'n scherpje staren. Geef mij maar de frisse buitenlucht.

ROB: Dat heeft ook wel wat maar met regen zit ik lekker droog binnen!

HEIN: Dat is waar. Ik wil ook op kantoor werken!

MOEDER: Wat zou je willen doen dan?

HEIN: Net zo iets als Rob. Bedrijfsleider of zo.

MARLIES: Dat lukt je nooit, weet je waarom?

HEIN: Nou?

MARLIES: Daar moet je hersens voor hebben!

ROB: Ja, je kan niet de hele dag spelletjes doen op je werk Hein!

VADER: (*lachend*) Ik zie het al voor me. Hein die spelletjes doet terwijl iedereen druk aan het werk is.

JANTIENE: Ik neem taart.

MOEDER: Deze taart is iets nieuws. Ik ben benieuwd hoe jullie hem vinden.

JANTIENE: (*verbaasd*) Het is nog bevroren!

MARLIES: (*pakt taart*) Hè gatsie.

HEIN: Dan wacht ik nog.

MOEDER: (*neemt een hapje*) Het valt wel mee hoor.

JANTIENE: (*voelt even*) Het is nog keihard. Ik laat hem ontdooien.

MOEDER: Heb jij al geproefd Rob?

ROB: (*voelt aan gebak*) Het is inderdaad erg bevroren.

MOEDER: Proef maar even. Ik ben benieuwd wat jij er van vind.

ROB: Ik wacht denk ik nog even. (*wil gebak terug zetten*)

MOEDER: Ach toe, een klein stukje maar!

ROB: Het is erg koud.

VADER: Lust je het niet Rob?

ROB: Jawel! Ik proef wel even. (*krijgt met moeite er een stukje van af en stopt dat in mijn mond*) Eens proeven... (*trekt een raar gezicht van de kou*) Mwa, apart!

MOEDER: Lekker?

ROB: Ja ik denk het...

MOEDER: Neem nog een hapje.

ROB: (*probeert met moeite er nog een stukje af te krijgen*) Het gaat lastig... (*schiet dat uit en het gebak valt op de bank en Marlies de kleren*) Oeps.

MARLIES: (*springt op*) O nee, ik heb een vlek in mijn kleren.

VADER: De bank zit er ook helemaal onder.

JANTIENE: Ik haal een doekje. (*gaat af*)

ROB: (*geschrokken*) Sorry, sorry sorry. Ik schoot uit. Duizendmaal excuses.

VADER: (*let niet op Rob*) We krijgen die vlek toch wel uit de bank! (*moeder probeert de bank schoon te maken*)

MARLIES: Nou leuk hoor. Ik ga me omkleden en dan maar weer verder aan het verslag (*gaat af en Jantiene komt op*)

MOEDER: (*tegen Rob*) Haal jij nog even een doekje uit de keuken

ROB: Het spijt me echt! (*gaat af*)

JANTIENE: (*terwijl ze boent*) Volgens mij gaat het er wel af.

HEIN: (*tegen Jantiene*) Waar heb jij die jongen eigenlijk vandaan?

MOEDER: Laat dat Hein. Hij is gewoon een beetje onhandige klungel.

JANTIENE: Het gebak was ook nog bevroren. Hij kon er niks aan doen.

ROB: (*komt op met doekje*) Gaat het er af?

MOEDER: Ja, het gaat wel.

ROB: Sorry hoor.

JANTIENE: Je kon er niks aan doen, het was een ongelukje.

VADER: Wij ruimen dit wel even op. Maken jullie anders je kamer in orde?

JANTIENE: *(tegen Rob)* Zullen we dat even doen?

MOEDER: Gaan jullie maar wij ruimen het hier wel op. *(Rob en Jantiene gaan af)*

VADER: Lukt het?

MOEDER: Het is al bijna weg

VADER: Wat is het ook een rare vent. Het is een echte kluns.

MOEDER: Nou hij kon er niks aan doen. Het is wel een leuke jongen.

MOEDER: *(heeft de bank schoon)* Het is ook niet makkelijk om zo'n eerste keer bij je schoonfamilie op bezoek te komen. Hij wil natuurlijk een goed indruk maken.

VADER: Dat lukt dan niet echt.

MOEDER: *(gaat naast vader op de bank zitten)* Weet je nog dat wij voor het eerst bij onze schoonouders waren?

VADER: Dan moet ik diep na denken!

MOEDER: Jij had speciaal een pak met stropdas aangetrokken. Je haar zat vol gel.

VADER: O ja, en bij jullie liep iedereen in overall.

MOEDER: Mijn ouders dachten dat ik met een stads kakkertje verkering had.

VADER: Ja, en je ouders dachten dat ik heel rijk was omdat ik met een brommer aankwam en je broers waren jaloers.

MOEDER: Ja. Dat was toch ook niet makkelijk voor jou die eerste keer.

VADER: Ik zat net in dienst. Een kadet was ik nog.

MOEDER: Ik herinner mij niks van kadetjes. We aten toch gewoon volkoren brood?

VADER: Op de militaire academie was ik kadet.

MOEDER: O dat! Mijn vader vond het heel interessant om met jou daar over te praten.

VADER: Ja, maar je broers waren wel wat stug. Daar kwam hooguit een kort gebrom uit als je hen iets vroeg.

MOEDER: Zij waren natuurlijk bang dat je hun enigste zus in zou pikken.

VADER: Weet jij nog de eerste keer dat je bij ons was. Toen met die TV!?

MOEDER: Ja, ik had nog nooit een TV gezien en bij jullie stond er een TV aan toen ik binnen kwam.

VADER: Je kwam samen met mijn moeder binnen en je had het dienblad in je handen.

MOEDER: Ja, van schrik liet ik zo het dienblad vallen. Ik zag een mannenhoofd in een kastje. Ik schrok me rot.

VADER: *(lachend)* Heel het servies aan gruzelementen.

MOEDER: Gelukkig was je moeder heel aardig. Ik kon wel door de grond zakken van schaamte.

VADER: Mijn vader was kwaad maar mijn moeder reageerde heel lief!

MOEDER: Ik weet nu wel hoe Rob zich moet voelen hier.

VADER: Ja, nou je het zegt.

MOEDER: We moeten hem maar een beetje met rust laten en hem de tijd geven om te wennen. Het is ook allemaal zo spannend zo'n eerste weekend.

VADER: Je hebt gelijk. Onze eerste kennismaking met onze schoonouders verliep ook niet helemaal vlekkeloos maar het is toch goed gekomen. *(knuffelt moeder)*

MOEDER: Precies. *(wacht even)* Ik moet nog even de bedden opmaken boven.

VADER: Ik ga nog even lezen in de studeerkamer. *(gaan beide af)*

(toneel is even leeg)

JANTIENE: *(komt op met Rob die boeken bij zich heeft)* Zo onze spullen zijn uitgepakt. Even rustig zitten!

ROB: *(ploft op de bank)* Nou daar ben ik wel aan toe.

JANTIENE: *(slaat arm om Rob heen)* Baaldag!?

ROB: Meer dan dat! Volgens mij kunnen jou ouders mij wel schieten.

JANTIENE: Heus niet. Het was gewoon een ongelukje.

ROB: De zoveelste al vandaag. Een voordeel: Erger dan dit kan het niet worden!

JANTIENE: Precies. *(wacht even)* Hoe vind je mijn familie tot nu toe.

ROB: Daar vraag je me wat. Nou volgens mij hebben Hein en Marlies altijd ruzie, of niet? Die zitten elkaar voortdurend in de haren.

JANTIENE: Het zijn echte pubers.

ROB: Je moeder vind ik een aardige vrouw. Ik denk alleen niet dat ze hetzelfde van mij denkt na vandaag. En je vader, dat is een geval apart. *(ineens)* Weet je wat vanmiddag gebeurde?

JANTIENE: Nou?

ROB: Hij wilde dat ik hem kolonel noemde.

JANTIENE: Ja!? Dat deden wij vroeger ook wel maar nu noemen we hem meestal vader.

ROB: Je vader heeft het leger nog niet helemaal los kunnen laten, of wel.

JANTIENE: Hij is zo trots op die tijd. Het is logisch dat je er dan ook vaak over hebt. Maar vindt je erg dan om hem kolonel te noemen?

ROB: *(denkt na)* Erg? Nee niet echt maar wel raar. Maar sowieso, hoe noem jij je schoonouders?

JANTIENE: Gewoon, pappa of mamma.

ROB: *(trekt een vies gezicht)* Pappa of mamma!? Maar ze zijn mijn pappa en mamma helemaal niet! Dat zijn mijn ouders!

JANTIENE: Vader en moeder dan!

ROB: Dat vind ik ook niks. Hoe zou je mijn ouders noemen?

JANTIENE: Ik weet niet. Ja, pap of mam is ook zo close. Bij hun voornaam?

ROB: Dat zouden mijn ouders niks vinden. Hallo Piet en Ineke! Nee dat vinden ze toch niks.

JANTIENE: Je hebt gelijk. Mijn ouders zouden het ook niet echt wat vinden. Dan blijft alleen kolonel nog over!

ROB: Dat vind ik zo raar. We zitten toch niet in het leger.

JANTIENE: Nou mijn vader af en toe dus nog wel.

ROB: Maar bedoel je serieus dat ik hem zo moet noemen.

JANTIENE: Nee natuurlijk niet. Het was maar een grapje. Het moet niet maar het zou kunnen als je het zelf wil.

ROB: Hoe noem ik je moeder dan? Kolenin? De kolonels vrouw?

JANTIENE: *(lachend)* Ik weet het ook niet.

ROB: Wat is het ook lastig schoonfamilie. *(slaat armen om Jantiene heen)* ik wou dat ik alleen maar met jou te maken had. Dan ging alles goed.

JANTIENE: Ze zeggen altijd: je kan je ouders niet uitkiezen maar je schoonouders wel.

ROB: Nou dan heb ik een verkeerde keuze gemaakt. *(krijgt een por van Jantiene)*
Grapje, grapje!

JANTIENE: Je houd je koest hè!

ROB: He, ik moet nog even mijn studieboeken inkijken.

JANTIENE: Gezellig hoor!

ROB: Een kwartiertje maar.

JANTIENE: Ja is goed, ik ga even kijken of ik moeder kan helpen. *(omhelsd Rob)* Studeer jij maar lekker door zodat je veel geld kan verdienen voor mij later.

ROB: Ik zal mijn best doen.

JANTIENE: *(staat op)* Heb je trouwens iets bijzonders gezien in je boek van algemene economie deel II?

ROB: Nee hoezo?

JANTIENE: O gewoon.

ROB: Ik heb hem hier, moet ik nu kijken?

JANTIENE: Kijk maar als ik weg ben. Het staat op bladzijde 42. *(gaat af)*

ROB: *(verbaasd)* op bladzijde 42? Wat zou daar nu staan *(zoekt het op)* O, ik zie het al, Jantiene heeft iets geschreven! *(Hein komt op)* Wat leuk zeg. *(leest op terwijl Hein dichterbij komt)* Lieve Rob. We kennen elkaar nu al dik een jaar. Ik moet je eerlijk bekennen dat dit voor mij een heerlijk jaar is geweest. De etentjes die we samen hadden en de heerlijke... *(Hein grist het boek uit Rob's handen)* Hè!

HEIN: Wat heb ik hier!? Een liefdesverhaaltje?

ROB: Hein geef terug dat is privé.

HEIN: *(leest voor)* Dit is voor mij een heerlijk jaar geweest. *(Rob loopt om de bank naar Hein toe)* De etentjes die we...

ROB: *(probeert het boek te pakken)* Geef hier Hein!

HEIN: Wij hebben toch geen geheimen voor elkaar? *(Hein en Rob trekken elk aan het boek)* Laat me even lezen.

ROB: Nee het is een berichtje van Jantiene persoonlijk voor mij. Daar heb jij niks mee te maken. *(Hein laat plotseling het boek los waardoor Rob naar achteren schiet met zijn arm en de vaas uit Indonesië omstoot. De vaas valt kapot op de grond)* Wat? *(verschikt)* Hij is kapot!

HEIN: O, o. *(zegt tegelijk met Rob)* Jou schuld!

ROB: Nee, als jij het boek niet afgepakt had dan was de vaas niet kapot gegaan.

HEIN: Als jij niet zo wilt begon te vechten dan had ik het boek terug gegeven en was er niks met de vaas gebeurt. *(wacht even)* Oei, dat is een dure grap.

ROB: Hoe bedoel je dure grap?

HEIN: Ik weet niet of je verzekerd bent maar deze vaas is, of beter gezegd was, meer dan tienduizend euro waard.

ROB: Die vaas is nu niks meer waard, je kan het net zo goed weggooien.

HEIN: Of je moet het als puzzel aan iemand geven.

ROB: Wat doen we nu!?

HEIN: We? Hoezo we? Ik heb niks gedaan! *(wacht even)* Maar ik wil je wel helpen.

ROB: Helpen, hoe dan?

HEIN: Het is geen geheim dat je kennismaking met de familie van Voorst niet bepaald gladjes verloopt. Of wel? *(Rob schudt nee)* Ik denk dan ook dat je er niet naar uitziet om aan mijn moeder te vertellen dat de vaas, waar ze zoveel emotionele binding mee heeft, kapot is.

ROB: *(Schrikt)* O nee, dat moet ik helemaal niet hebben. *(radeloos)* Wat moet ik doen! Wat moet ik doen?

HEIN: Ik pak veger en blik en een plastic zak en dan ruimen we het op.

ROB: Goed idee. *(Hein gaat af. Rob kijkt naar de scherven)* Alles gaat mis waar ik ook maar bij in de buurt kom. Maar goed dat Hein mij helpt.

HEIN: *(komt op met stoffer en blik en vuilniszak)* We moeten opschieten want mijn ouders komen zo en ze mogen dit niet zien.

ROB: Geef mij de zak maar dan doe jij het er in.

HEIN: *(ruimt de scherven op)* Zo, er kraait straks geen haan meer na.

ROB: Bedankt voor je hulp. Tof van je!

HEIN: Ach ja, we hebben er allebei voordeel bij.
 ROB: Precies (*denkt dan na*) Hoe bedoel je: Allebei voordeel bij?
 HEIN: Nou ik help jou nu. Jij helpt mij straks.
 ROB: Hoe bedoel je?
 HEIN: Zo lang als jij doet wat ik van je vraag, zal ik aan niemand vertellen wat je gedaan hebt. Deal!?

ROB: (*verbaasd*) Grapje zeker?
 HEIN: Zie je mij lachen!? Ik dacht het niet. Voor niks gaat de zon op.
 ROB: Wat moet ik dan voor je doen.
 HEIN: Ik bedenk wel iets.
 ROB: En als ik dat dan niet wil doen?
 HEIN: Dan krijgen mijn ouders te horen dat jij de vaas van mijn oma kapot hebt gemaakt. Wil je dat?

ROB: (*verontwaardigt*) Maar dat is chantage!
 HEIN: (*rustig*) Dat klopt.
 ROB: Maar dat kan je niet maken.
 HEIN: Moet jij op letten! (*luistert even*) We kunnen hier lang en breed over hebben maar volgens mij hoor ik mijn ouders aankomen.

ROB: (*loopt paniekerig heen en weer*) Wat moeten we doen? Wat moeten we doen?
 HEIN: Verstop de zak! Snel!
 ROB: (*stopt de zak onder een kussen van de bank*) Hier dan maar.
 HEIN: Nee man! Als mijn ouders er gaan zitten merken ze het direct.
 ROB: (*pakt de zak met scherven en loopt er mee heen en weer*) Wat moet ik doen?
 (*wil de zak aan Hein geven*) Verstop jij het maar.
 HEIN: (*maakt een afwerend gebaar*) Nee, het is niet mijn probleem.
 ROB: (*angstig*) Ik ben er bij.
 HEIN: Leg het snel onder de kast dan kijken we morgen we verder.
 ROB: (*legt de zak onder de kast*) Maar valt het niet op dat de vaas weg is?
 HEIN: Ga voor de plek van de vaas staan zodat het niet opvalt dat hij er niet meer staat. (*Rob gaat voor de kast staan, vader komt op*)

VADER: Ha daar zijn jullie. Even als mannen onder elkaar aan het praten?
 HEIN: Ja wij hadden net een boeiend gesprek over wat wij voor elkaar zouden kunnen betekenen. (*geeft Rob een klopp op zijn schouder*) Rob heeft aangeboden mij te helpen met het vak economie.

VADER: Is dat zo? Dat is aardig van je Rob. Hein kan wel wat bijles gebruiken voor dat vak. Twee weten meer als een, toch!?

HEIN: Ja ik zei nog tegen Rob dat het niet hoefde maar hij stond er op. (*kijkt gemeen naar Rob*)

MOEDER: (*komt op*) Zo, je bed is klaar hoor Rob
 VADER: (*tegen moeder*) Weet je wat Rob gaat doen?
 MOEDER: Nee.
 VADER: Hij gaat Hein helpen met economie voor school.
 MOEDER: Dat is aardig van je. Kom nog even gezellig zitten Rob.
 ROB: Nee ik moet even de benen strekken. (*maakt wat kniebuigingen maar blijft voor de last staan*)

HEIN: Ik ga zo maar eens naar bed. Morgen is er weer een dag.
 MOEDER: Slaap lekker. (*geeft Hein een kus*) tot morgen.
 HEIN: Rob, tot morgen. Doe rustig aan en maar niks kapot! (*knipoogt naar Rob*)
 Welterusten (*gaat af*)

VADER: Maak niks kapot? Wat bedoelt hij daarmee.

ROB: Ik weet het ook niet. Het zal wel weer zo'n grapje van hem zijn.

MOEDER: Die Hein ook. Nou Rob, hoe is je eerste dag in huize Voorst bevallen?

ROB: Goed, goed. Ja het is me goed bevallen.

VADER: Is er iets jongen? Waarom sta je daar zo. Kom toch hier zitten.

ROB: Nee niks aan de hand. Ik sta hier wel lekker

MOEDER: *(gaapt)* Het is al laat.

VADER: *(kijkt op zijn horloge)* Nou ja zeg, het is al 2230 geweest. We hadden al op bed moeten liggen. *(staat op)* Kom moeder.

MOEDER: *(staat op)* Je red je wel Rob? Je weet waar de douche is.

VADER: Morgen om 0700 uur word je aan het ontbijt verwacht.

ROB: Om zeven uur?

MOEDER: Het is weekend dus mag je wel wat langer uitslapen hoor.

VADER: Nou om 0730 word je dan gewekt.

MOEDER: Vader, we laten dat maar aan Rob over. Je zal wel moe zijn.

VADER: Nou goed dan. Het is tegen mijn principes maar ik ben ook geen bullebak. Dan zien we je morgen wel verschijnen. Slaap lekker. *(gaat met moeder af)*

ROB: Slaap lekker. *(wacht even)* Ik hoef tenminste niet om zeven uur aan het ontbijt te zitten, dat scheelt. *(gaat aan tafel zitten)* Wat een dag. Wat ik vandaag heb meegemaakt gebeurt me anders nog niet in een jaar. Niet te geloven. Maar het belangrijkste is dat Jantiene's ouders me nog niet het huis uit gezet hebben. Volgens mij mogen die me wel, dat moet ik vast zien te houden en dan komt het allemaal wel weer op z'n pootjes terecht.

HEIN: *(komt op met een boek onder zijn arm)* Ik was nog iets vergeten. Je zou me helpen bij economie. *(legt de boeken op tafel)*

ROB: *(maakt een afwerend gebaar)* Dat heb jij verzonnen. Dat doe ik niet

HEIN: *(pakt de boeken)* Oke, ik dacht dat je mijn hulp wel waardeerde. Maar goed, dan niet. *(loopt naar de deur)* Slaap lekker, ik ga nog even naar mijn ouders om te vertellen wat er met de vaas gebeurt is.

ROB: *(verschrikt)* Dat durf je niet.

HEIN: Je zal het wel merken. *(pakt de deurkruk)*

ROB: Wacht!

HEIN: *(draait zich om)* Toch maar mee werken?

ROB: *(verontwaardig)* Jij chanteert mij!

HEIN: Dat heb ik nooit ontkent. Als je wil dat je niet een verkeerde indruk bij mijn ouders achterlaat dan zal ik maar de vragen van hoofdstuk vier en vijf maken als ik jou was. *(legt de boeken op tafel)*

ROB: Het is toch niet te geloven!

HEIN: *(loopt naar de deur)* Ik zie het morgen middag wel. Slaap lekker. *(gaat af)*

ROB: *(gaat achter de boeken zitten)* Niet te geloven. Dit word een lang en zwaar weekend volgens mij. *(zucht)*

- DOEK -

Bedrijf 2

(vader is op het toneel)

VADER: *(ijsbeert door de kamer)* Niet te geloven. *(kijkt op zijn horloge)* Het is zaterdag ochtend 0800 uur en bijna iedereen ligt nog te slapen. Als het Nederland nu aangevallen werd kwam het op mij alleen aan. Niet te geloven. Op je vrije zaterdagmorgen je tijd te liggen verdoen met slapen. Ach, ik kan ook niet verwachten dat iedereen zo uitgeslapen is als ik dat ben.

MOEDER: *(komt gapend op)* Goedemorgen.

VADER: *(kijkt op zijn horloge)* Ja dat kan nog net, goedemorgen. Ik zou haast zeggen goede middag. *(moeder gaat duf op de bank zitten)* Is Marlies nu al geroepen?

MOEDER: *(gapend)* Ja ze komt er zo aan.

VADER: Dat werd dan tijd. Ze weet toch dat ze een verslag af te maken heeft. Ze moet haar taken niet verzaken.

MOEDER: Maar ze heeft tot twee uur vannacht er aan door gewerkt. Ze was erg moe.

VADER: In mijn tijd werkten we de hele nacht door. Maar ja, mensen zoals mij maken ze tegenwoordig niet meer. Wij zijn een uitstervend ras. *(Marlies komt op en gaat aan tafel zitten, vader kijkt naar haar)* Zeggen we soms niks meer tegen elkaar?

MARLIES: Goedemorgen.

VADER: Hoe gaat het met je verslag?

MARLIES: Gaat wel.

VADER: Krijg je het af?

MARLIES: Het wil denk ik net lukken.

VADER: Natuurlijk lukt het met dat verslag Marlies. Je bent een echte van Voorst! Vandaag wordt een belangrijke dag vandaag voor je Marlies!

MARLIES: Hoezo?

VADER: Vandaag zul je zien dat je met toewijding en doorzettingsvermogen bergen kan verzetten. Dat niks onmogelijk is voor een mens die wil.

MOEDER: Maar ze moet eerst je verslag afmaken voordat ze daar aan begint!

VADER: *(verontwaardigt)* Dat bedoelde ik ook! Door jou doorzettingsvermogen komt dat verslag af vandaag voor vijf uur!

MARLIES: Ik ga achter de computer want hier krijg ik hoofdpijn van.

MOEDER: Zal ik nog even een ontbijtje voor je klaar maken? *(gaan samen af)*

VADER: Hier krijg ik hoofdpijn van. Van dat lange slapen krimpen je hersens! Dat zal je bedoelen. Het zal me niks verbazen als ze achter de computer ook nog in slaap viel. *(pakt de kart en gaat in een stoel zitten lezen)* Nou niet veel nieuws *(leest en bladert wat in de krant en dommelt dan langzaam in slaap)*

ROB: *(komt op en ziet dan vader)* Goedemorgen. *(merkt dan dat er geen reactie komt en kijkt eens wat beter naar vader)* Goedemorgen! *(geen reactie van vader)*

Hallo meneer van Voorst. *(geeft vader een duwtje)*

VADER: *(mompelt)* Niet doen, ik wil geen ijsbergsla. *(draait zich dan een beetje om in zijn stoel en slaapt verder)*

ROB: *(kijkt er vreemd van op)* Meneer van Voorst! *(loopt om de bank heen, aarzelt dan en zegt zachtjes)* Pappa? Pappa? *(en trekt een vies gezicht)* Jantiene vader! *(denkt dan even na en krijgt een idee maar schud ook direct nee met zijn hoofd, twijfelt even)* Kolonel? Kolonel!

VADER: *(schrikt wakker en springt in de houding)* Kolonel van Voorst meld zich!

ROB: *(geschrokken)* Op de plaats rust.
 VADER: *(verbaasd)* Waar ben ik? O ik zat weg te dromen.
 ROB: Was u aan het slapen?
 VADER: Ik? Hoe kom je er bij!
 ROB: Ik zag u net slapen.
 VADER: *(wijst naar Rob)* Weet je wat ik deed? Ik was aan het denken. Dat zouden meer mensen moeten doen. Daar zou de wereld echt niet slechter van worden. *(wacht even)* Jij bent dus uitgeslapen?
 ROB: Ja, ik heb heerlijk geslapen.
 VADER: Volgens mij hoorde ik je pas rond drieën naar bed gaan!?
 ROB: *(denkt na)* Klopt. *(met een zuur gezicht)* Ik heb Hein nog even met zijn economie geholpen.
 VADER: Is dat zo? Dat vind ik grote klasse. *(geeft Rob een vriendschappelijke tik tegen zijn wang)* Grote klasse!
 ROB: Ach ik ben de beroerdste niet.
 VADER: Nee, helemaal niet. Kom laten we zitten. *(gaan zitten)* Nu kunnen we eens mooi van man tot man praten.
 ROB: Goed.
 VADER: Je moet het niet zien als een test of zo maar ik wil natuurlijk wel het een en ander van je weten.
 ROB: *(kijkt verschrikt)* Natuurlijk.
 VADER: *(zoekt in zijn zakken)* Ik wou het heel informeel houden hoor maar ik had even een aantal vragen opgeschreven op een papiertje. Waar heb ik het nou toch.
 ROB: U maakt er wel werk van.
 VADER: Een vader wil natuurlijk wel weten of zijn dochter in goede handen is. *(heeft het briefje)* Hier heb ik het.
 ROB: *(zenuwachtig)* Vraag maar raak.
 VADER: Zit je ontspannen?
 ROB: Het gaat
 VADER: Een tip is om er niet aan te denken dat je relatie met Jantiene van deze antwoorden afhangt. Ander maak je jezelf zo zenuwachtig.
 ROB: *(slikt)* Dat helpt
 VADER: *(leest op)* Vraag 1: Omschrijf wat volgens jou de grote veranderingen zijn ten aanzien van de rol van de vrouw in het gezin vergeleken met de vijftiger jaren. Geef tegelijk aan wat je van deze veranderingen vindt.
 ROB: *(overrompelt)* Dat is een moeilijke vraag. *(denkt na)* De huisvrouwen hebben meer huishoudelijke apparaten gekregen die het werk makkelijker maken. Dat was er in de vijftiger jaren niet, toch.
 VADER: Dat reken ik goed. *(Rob haalt opgelucht adem)* Nu een dilemma: Stel het is maandag avond. Je schoonvader *(wijst naar zich zelf)* viert zijn verjaardag maar de volgende dag heb je een belangrijk tentamen wat je nog moet leren. Wat doe je: Ga je niet naar de verjaardag en leer je de tentamen of ga je toch naar de verjaardag en haal je je tentamen niet?
 ROB: *(zucht)* Die is moeilijk.
 VADER: Is dat een goeie, of niet!?
 ROB: Eens even denken.
 VADER: Laat ik je helpen. Ik vind het belangrijk dat familie relaties onderhouden worden. Verder zeg ik niks.
 ROB: *(krijgt een glimlach op zijn mond)* Ik denk dat ik er uit ben. Ik zou dan toch...

VADER: *(denkt na)* Ik bedenken me ineens dat als je de tentamen niet maakt je een carrière van niks hebt en mijn dochter met een kansloze arme sloeber trouwt.

ROB: *(krabt achter zijn oor)* Nou begin ik toch weer te twijfelen.

VADER: Zeg het maar.

ROB: Ik kies er voor om het tentamen... *(vader kijkt verschrikt)* ... te laten schieten?

VADER: Dus je komt!

ROB: Ik kom op de verjaardag!

VADER: *(twijfelt toch)* Maar die tentamen zit me toch nog niet lekker. Maar goed, een volgende vraag: Vraag 3: Noem drie dingen waar vrouwen slecht in zijn.?

ROB: Die is makkelijk. Één vrouwen kunnen niet overweg met een computer.

VADER: *(moet lachen)* Klopt! *(geeft Rob een por in zijn zij)*

ROB: *(wrijft over zijn zere zij)* Ten tweede vrouwen praten maar door en kunnen nooit eens hun mond houden tijdens een voetbal wedstrijd.

VADER: Dat is waar. *(met een raar stemmetje)* Wie zijn dat in de witte pakjes dan? Je zou maar al die pakjes moeten wassen. *(moet dan lachen)*

ROB: Precies wat ik bedoel! En ten derde kunnen vrouwen niet auto rijden.

VADER: *(lachend)* Jij bent een man naar mijn hart! Kom eens hier. *(omhelsd Rob)* Ik heb dit briefje ook helemaal niet nodig. *(doet briefje weg)*. Ik wil je wel waarschuwen voor vrouwen. Zolang je verkering hebt is het allemaal koek en ei maar pas op, zodra je getrouwd ben worden het net kleine monsters.

ROB: Is dat zo?

VADER: Als ik van te voren geweten had wat ik nu wist... *(schud zijn hoofd)*

ROB: Dan had u het niet gedaan!?

VADER: Dat klinkt ook weer zo hard maar nee, voor geen goud!

ROB: *(trekt een verbaasd gezicht)* Echt waar?

VADER: *(geeft Rob lachend een klap op zijn rug)* Had ik jou even te pakken!

ROB: *(heeft pijn in haar rug)* Nou. Er is dus niks van waar?

VADER: *(ineens serieus)* Het is wel waar. Vrouwen veranderen ineens nadat je getrouwd met ze bent. Maar om dan te zeggen: Niet trouwen, nee. Het is de zeker moeite waard. *(pakt Rob bij zijn schouder)* Luister. Vrouwen moet je de ruimte geven. Af en toe net doen alsof ze mee beslissen maar je moet ze niet teveel ruimte geven want dan gaan ze zich gedragen alsof ze jou moeder zijn. *(met een raar stemmetje)* 'Niet met je schoenen op de tafel zitten. Ruim je krant op als je hem uit hebt. Voeten vegen als je binnen komt'.

ROB: Is het echt zo erg? Of houd u mij nou weer voor de gek!?

VADER: Ik zou niet durven. Het gaat heel geleidelijk natuurlijk. Wat doe jij meestal op zaterdag?

ROB: Ik slaap eerst lekker uit en 's middags ben ik meestal op het voetbalveld voetbal aan het kijken.

VADER: Nou zul je zien dat Jantiene op een gegeven moment eens vraagt of je zin hebt om met haar de stad in te gaan om te winkelen. Trap daar niet in! Ben je wel eens met haar de stad in geweest?

ROB: Ja, een aantal keer.

VADER: En naar welke winkels gingen jullie dan?

ROB: Van alles. Het meest naar kledingwinkels.

VADER: Is je wel eens wat opgevallen aan kleding winkels?

ROB: Nee.

VADER: Valt het je niet op dat er bij die winkels telkens een aantal mannen bij de ingang staan te wachten terwijl hun vrouw aan het winkelen is?

ROB: Nou u het zo zegt.

VADER: Weet je wat die mannen denken? Ik ben er weer ingetrapt! Zat ik maar op het voetbalveld. Rob jongen, zorg er voor dat je nooit zo'n wachtende man wordt! Dat is een teken dat de vrouw de broek aan heeft.

ROB: Ik ben blij dat u het zegt.

VADER: Ik kan je verhalen vertellen van mannen die in de bloei van hun leven waren maar nadat ze getrouwd waren tot een zielig hoopje mens gereduceerd werden. Het enigste wat ze zeiden was :ja schat, nee schat, natuurlijk schat.

MOEDER: *(komt op)* Goedemorgen Rob.

ROB: Goedemorgen... *(twijfelt)* ... mevrouw Jantiene's moeder.

VADER: *(vader en moeder kijken verbaasd)* Wat zeg je.

ROB: Euh ik bedoel mevrouw van Voorst.

MOEDER: Zeg maar gewoon mamma tegen mij hoor.

ROB: *(slikt)* Is goed. *(moeder kijkt vragend naar Rob)* Mamma.

JANTIENE: *(komt op)* Hallo.

VADER: Goedemorgen zonnebloempje van me. Lekker geslapen?

JANTIENE: Nou ik heb nogal wakker gelegen omdat iemand de hele nacht lag te snurken. Ik kon er niet van slapen.

MOEDER: Vader snurkt nogal de laatste maanden.

JANTIENE: Ik was bang dat het huis in stortte van het getril.

VADER: Kom, kom, het valt wel mee.

MOEDER: Ik had laatst een glas water op het nachtkastje gezet en de volgende ochtend was het op de grond gevallen. Het was van het kastje af getrild.

ROB: Ik heb nergens last van gehad vannacht.

MOEDER: Nou fijn. *(tegen Jantiene)* Wat gaan jullie eigenlijk doen vandaag.

JANTIENE: Ik weet het nog niet. *(tegen Rob)* Heb je anders zin om met mij de stad in te gaan.

ROB: Dat kan.

VADER: *(trekt Rob's aandacht)* Ahum *(wijst op zijn slaap dat Rob na moet denken, en pakt zijn krant)*

ROB: Nou ik er zo over denk, nee ik heb eigenlijk helemaal geen zin.

JANTIENE: Maar ik wilde eigenlijk naar wat kleren kijken. Ik kan wel wat nieuws gebruiken.

ROB: *(kijkt naar vader)* Dat vind ik niks aan, die kleding winkels.

JANTIENE: Je kan dan toch wel even buiten wachten?

MOEDER: Ja dat doet vader ook altijd.

ROB: *(kijkt naar vader die zich in zijn krant verbergt)* Is dat zo? Nou sorry Jantiene ik heb toch niet zo'n zin.

JANTIENE: Jammer.

MOEDER: Dan kunnen wij wel met z'n tweeën gaan.

JANTIENE: Ja gezellig. Gaan we op de fiets?

MOEDER: Dat is goed.

VADER: Die heeft wel een leuke band.

ROB: Dan plakken we die toch.

JANTIENE: Dat kan ik niet.

ROB: Dan leg ik het je wel uit. *(staat op)*

MOEDER: Dat vind ik heel lief van je.

ROB: *(tegen vader)* Bedankt voor het goede gesprek.

VADER: Graag gedaan, doe er je voordeel mee! *(Jantiene en Rob gaan af)*

MOEDER: Hebben jullie net gepraat?

VADER: Ja, ik heb even een onderhoudend gesprek van man tot man met hem gevoerd. Het was een goed gesprek.

MOEDER: Ik vind het een hele leuke jongen.

VADER: Zeker. Die rare fratsen van gisteren ben ik al weer vergeten. Ik heb af en toe toen wel gedacht: dit word niks. Maar vandaag is er niks aan de hand.

MOEDER: Nou leuk. Ik merk ook dat het met Jantiene heel goed klinkt. Dat is toch het belangrijkste?

VADER: *(denkt na)* Nou.. op zich wel.

MOEDER: *(loopt door de kamer)* Ik ga straks dan met Jantiene naar de stad dus ruim ik de kamer nu nog even op. *(stopt)* Ik ben zo zenuwachtig voor dat verslag van Marlies. Ze krijgt het toch wel af?

VADER: Vast wel.

MOEDER: Al het maar goed gaat. *(ruimt wat op, komt dan bij de kast en ziet dat de vaas weg is)* Hoe kan dit? *(grijpt de leuning van de bank vast)*

VADER: *(kijkt op uit zijn krant)* Wat?

MOEDER: *(bleek)* Hij... Hij is weg.

VADER: Wie Rob? Die is samen met Jantiene de band plakken.

MOEDER: *(geschrokken)* Hoe kan dat nou? Hij is gewoon weg!

VADER: *(kijkt naar moeder)* Wat is er weg?

MOEDER: De vaas. De Indonesische vaas van mijn moeder.

VADER: Wat zeg je? Is de vaas weg. *(staat op)*

MOEDER: *(valt bijna flauw)* Hij is gestolen.

VADER: Ga even zitten. *(pakt stoel voor moeder)* Hij kan toch niet zomaar verdwenen zijn? *(kijkt de kamer rond)*

MOEDER: *(gaat op de stoel zitten)* Hij moet gestolen zijn!

VADER: Dat kan niet. Er is hier niet ingebroken. Dit moet een grap zijn. Maar als men denkt dat men kan spotten met Wilhelm van Voorst dan heeft men het mis!

MOEDER: Maar wie wil er nu een grap met ons uithalen.

VADER: *(boos)* Dat wil ik ook wel eens weten. Wie kan dit gedaan hebben?

MOEDER: Iemand van hier?

VADER: Dat moet haast wel. Men kan hier niet zomaar binnen komen. Het moet iemand zijn die hier heeft geslapen.

MOEDER: Maar wie dan, en waarom.

VADER: Dat ga ik nu uit vinden *(gaat af)*

MOEDER: Ik snap er niks van. *(kijkt de kamer nog eens rond, staat dan op en kijkt in het kastje)* ik snap er niks van.

VADER: *(komt op)* Naar binnen en snel. Een twee drie, een twee drie. *(Hein, Rob, Jantiene en Marlies komen verbaasd op)*

HEIN: Wat is er aan de hand?

MARLIES: Ik heb mijn tijd nodig voor mijn verslag.

VADER: Er is iets ergs gebeurt.

JANTIENE: Wat dan?

VADER: Een van jullie weet wat er aan de hand is. Ik heb het liefst dat diegene er zelf mee komt. Ik beloof dat de straf hierdoor minder wordt. *(Rob en Hein kijken naar elkaar)* Dus heeft iemand er iets te vertellen? *(kijkt rond)*

JANTIENE: Waar gaat het over.

VADER: *(streng)* Stil! *(wacht)* Willen jullie het hard spelen.? *(wordt kwaad)* Nou willen jullie dat? *(wacht, dan kwaad)* Allemaal in een rij opstellen! Nu hier

MARLIES: Wat is dit? (*iedereen stelt zich in een rij op, moeder als eerste*)

VADER: (*loopt om de rij heen*) Ik wil iets van jullie weten en jullie gaan het mij vertellen. (*kwaad*) Denken jullie dat jullie hard zijn? Nou ik ben tien keer harder. Diegene die mij kan verslaan moet nog geboren worden. (*komt bij moeder*) Wat doe jij in de rij? Ga maar zitten.

MOEDER: (*geschrokken*) Gelukkig, ik begon haast te denken dat ik het gedaan had. (*gaat zitten*)

HEIN: Wat is er aan de hand?

VADER: Stil! (*loopt achter de rij langs en blijft soms bij een iemand staat*)

ROB: Mag ik... (*vader staat achter Rob*)

VADER: Jij mag niks. (*Rob recht verschrikt zijn rug en kijkt strak voorruit*) Je eet wanneer ik zeg dat je eet, je praat wanneer ik zeg dat je praat en je gaat naar de WC als ik zeg dat je naar de WC mag. Is dat begrepen?

ROB: (*zenuwachtig*) Ja... kolonel.

JANTIENE: Ik word hier zenuwachtig van! Wat is er nu gebeurt?

MOEDER: De Indonesische vaas is weg.

MARLIES: (*iedereen kijkt naar de kast*) Hoe kan dat?

VADER: Dat zouden wij ook wel eens willen weten. Vertel maar, wie wilde er een grap uit halen?

ROB: Een grap uit halen?

VADER: (*loopt rond de rij*) Ik wil een naam een tijd en de plek waar de vaas nu is. (*stopt en kijkt naar de rij*) en jullie gaan mij dat geven.

MARLIES: Ik weet van niks en ik wil verder met mijn verslag.

VADER: Jullie werken niet mee? Goed, maak je zakken maar leeg!

ROB: Maar...

VADER: (*streng*) Geen gemaar! Zakken leeg maken. (*iedereen maakt de zakken leeg*)

JANTIENE: De vaas past toch nooit in onze zakken!?

VADER: (*schrikt even*) Dat is waar.

JANTIENE: Maar waarom denkt u dat een van ons het gedaan heeft?

MOEDER: Er is niet ingebroken en gisterenavond stond hij er nog.

VADER: Toen maakte Rob nog die opmerking over die vaas. (*Rob schaamt zich en kijkt naar de grond*) Omdat er dus niet is ingebroken weten we dus dat het iemand is geweest die hier heeft geslapen. Die heeft waarschijnlijk als grap de vaas verstopt maar het is een misselijke grap.

HEIN: Hoe weet u dat het een grap is. Misschien heeft iemand de vaas wel laten vallen en de scherven verstopt. (*Rob kijkt verschikt naar Hein*)

VADER: Dat ka natuurlijk ook. De vaas is niet verstopt maar kapot!

MOEDER: Kapot...!?! (*barst in huilen uit*)

JANTIENE: Dat weten we toch niet zeker. (*gaat moeder troosten*)

VADER: (*maakt zich kwaad*) Als het zo is dat iemand deze vaas stuk gemaakt heeft... (*maakt woeste gebaren*) ... Dan zal er wat gebeuren. Andermans spullen kapot maken!

MARLIES: Ik weet van niks en ik wil nu verder met mijn verslag anders haal ik het niet.

VADER: Goed dan. Jullie kunnen gaan maar ik zal dit tot op de bodem uitzoeken.

MARLIES: Dan ga ik naar boven. (*gaat af*)

MOEDER: Moeten we de politie niet bellen?

ROB: (*verschrikt*) De politie? Maar dat is toch niet nodig?

VADER: ik wil eerst zelf op onderzoek uit. Ik kijk of de vaas misschien boven verstopt is. (*gaat af*)

JANTIENE: *(tegen moeder)* Maakt u maar geen zorgen. We vinden de vaas vast wel weer terug.

HEIN: Het is alleen niet te hopen dat de vaas dan kapot is, of niet Rob?

ROB: *(schrikt)* Euh ja!

MOEDER: Ik moet me even opfrissen.

JANTIENE: Ik loop wel even mee. *(gaan samen af)*

ROB: *(kwaad)* Waarom maak je telkens van die opmerkingen? Wil je soms dat we ons verraden?

HEIN: We ons verraden. Laten we niet vergeten dat jij het kapot gemaakt heb en ik jou help. Als je mijn hulp niet meer op prijs stelt dan wil ik ook wel even naar mijn vader toe om hem iets te vertellen...?

ROB: Natuurlijk niet. We moeten de scherven opruimen want anders vinden je ouders het.

HEIN: Heb je de hoofdstukken economie al af?

ROB: Ja, het ligt op je kamer.

HEIN: Je begrijpt dat omdat ik je nu help de prijs ook weer hoger wordt. *(pakt een briefje uit zijn zak)* ik heb hier de naam van een computerspel opgeschreven. Er onder staat het adres waar je het kan kopen.

ROB: *(pakt het briefje)* Hoe duur is dat?

HEIN: Het is iets duurder dan vijftig euro.

ROB: *(geschrokken)* Wat? *(geeft het briefje terug)* Ik doe het niet.

HEIN: Dan ga ik wel naar mijn ouders.

ROB: Nee, niet naar je ouders. Heb je gehoord hoe kwaad je vader was? Ik vermoord me als hij er achter komt.

HEIN: Dat dacht ik ook. Maar als jij niet wil dat ik je help denk ik dat ze het toch te weten zullen komen. *(bied het briefje aan)*

ROB: Goed, ik doe het maar dan moeten we nu de scherven opruimen *(pakt de zak)*

HEIN: Zal ik het weg gooien?

MOEDER: *(kijkt om de hoek van de deur)* Is Hein hier? *(ziet Hein)* O, daar ben je. *(verwonderd)* wat heb je in die zak?

HEIN: *(verschrikt)* Ik? Euh... Mijn gym spullen.

ROB: *(geschrokken)* Ja! Gym spullen!

MOEDER: O. Marlies heeft een probleem met de computer, zou je even willen helpen?

HEIN: Ik kom zo. *(moeder gaat af)*

ROB: *(veegt het zweet van het voorhoofd)* Dat scheelde niet veel.

HEIN: Dat scheelde inderdaad niet veel.

MOEDER: *(komt op)* Hein! Kom je. Marlies heeft weinig tijd. *(gaat af)*

HEIN: *(geeft de zak aan Rob)* Verstop jij het maar.

ROB: Maar waar dan.

HEIN: Weet ik veel. Dat is jou probleem. *(gaat af)*

ROB: Wat moet ik nu? *(kijkt rond)* Ik kan hier niet mee door huis lopen want dan heeft die kolonel het zo door. Ik leg het maar weer terug. *(stopt de zak onder de kast en gaat dan op de bank zitten)* Hoe lang hoe ik dit nog vol?

JANTIENE: *(komt op)* Hallo lieverd. *(omhelsd)* Hoe is het met je?

ROB: Het gaat.

JANTIENE: *(kijkt Rob onderzoekend aan)* Is alles wel goed? Je ziet een beetje bleekjes. Je bent toch niet ziek aan het worden.

ROB: Nee, dat is het niet. Alleen dat gedoe met die vaas zit me niet lekker.

JANTIENE: Als je niks te verbergen hebt dan heb je ook niks te vrezen.

ROB: Dat is waar.

JANTIENE: Mijn moeder heeft het vast ergens anders neer gezet en is het weer vergeten. Ze is af en toe een beetje verstrooid.

ROB: Maar als het niet zo is dan.

JANTIENE: Als de vaas gestolen is of kapot dan is de dader nog lang niet jarig. *(Rob zucht)* dan zal mijn vader net zo lang doorgaan totdat hij wraak heeft genomen. Wie aan zijn spullen komt, en dan met name die van moeder, tast hem in zijn eer aan. Zo noemt hij dat altijd. Ik zou niet in de schoenen willen staan van diegene die dat heeft gedaan.

ROB: *(probeert vrolijk te zijn)* Nou ik ook niet.

JANTIENE: *(lachend)* Ik herinner mij dat een buurman hier in huis had geklust samen met mijn vader en per ongeluk een schroevendraaier van mijn vader had meegenomen. Hij dacht dat die van hem was. Mijn vader ging naar hem toe maar kon hem niet overtuigen. Mijn vader liep witheet aan maar de buurman was niet te overreden. De volgende dag werd ik wakker en ik hoorde een hoop lawaai buiten. *(lachend)* Mijn vader had een groot bord in de tuin van de burens gepland met daarop: Ik steel gereedschap. Op de schuur van de burens had hij met verf: Dief geschilderd. De buurman kwaad natuurlijk.

ROB: En dat allemaal voor een schroevendraaier.

JANTIENE: Ja, mijn vader is wat dat betreft wat koppig. Als hij het idee heeft dat hij in zijn recht staat dan weet hij niet van ophouden.

ROB: Als hij dit alles doet voor een schroevendraaier, wat doet hij dan wel niet voor die vaas?

JANTIENE: Daar durf ik niet eens aan te denken. Maar daar hoeven wij ons toch niet druk over te maken? *(omhelsd Rob)* Hè, lieverd. Wat kijk je bedroeft.

ROB: Ik? Dat valt toch wel mee.

JANTIENE: Je vindt het echt een nare situatie hè, met die vaas.

ROB: Je weet niet half hoe naar ik de situatie vind.

JANTIENE: Zit maar niet in over die vaas, die komt vroeg of laat wel weer boven water. *(kijkt naar Rob)* Waar denk je aan?

ROB: Zeg eens eerlijk: Hoe vind jij het gaan? Ik bedoel: wat denk je dat mijn ouders van mijn denken.

JANTIENE: *(verbaasd)* Van jou denken? Nou, gewoon. Mijn moeder vindt jou een leuke jongen zei ze net nog en mijn vader mag jou geloof ik ook wel. Die laat dat meestal heel duidelijk merken als hij iemand niet ziet zitten.

ROB: Hoe vindt jij dan dat het gaat?

JANTIENE: Wat heb je toch. Het gaat toch goed zo. Oké, gisteren verliep dan niet helemaal vlekkeloos maar dat is vergeven en vergeten.

ROB: Maar stel... *(nadrukkelijk)* Stel dat ik nog meer domme dingen doe... Wat zouden je ouders dan van me vinden?

JANTIENE: *(lachend)* Wat voor domme dingen had je in gedachten dan? Ik begrijp je niet!?

ROB: *(verlegen)* Ik denk dat ik eigenlijk van je wil weten of je nog van me houdt als ik nog meer stoms doe...

JANTIENE: *(vertederd)* Ach, lieverd. *(omhelsd hem)* Natuurlijk houd ik van je. Je moet niet zoveel na denken over zulke dingen. Daarvan krijg je een groot hoofd.

ROB: Ik begin soms gewoon te twijfelen aan mezelf. Of ik nog wel leuk ben en zo.

JANTIENE: Natuurlijk ben je leuk *(geeft hem een kus)* Geloof mij maar.

ROB: Dan moet ik daar maar op vertrouwen. (*denkt even*) Ik ga even naar de WC. (*loopt naar de deur en doet die open. In de deuropening staat vader die aan het af luisteren was*) Wat doet u hier?

VADER: (*betrapt*) Ik? (*bedenkt iets*) Nou ik liep door de gang en ik had ineens pijn in mijn rug dus ik heb even uitgerust tegen de deur. (*neemt weer de luisterhouding aan*)

JANTIENE: U was ons aan het af luisteren! (*Rob gaat hoofdschuddend af*)

VADER: Helemaal niet! Ik kon er niks van verstaan. Ik hoorde alleen losse woorden. (*schrikt dat hij zichzelf verraden heeft*) Oke, ik was jullie aan het af luisteren maar dat doe ik om de vaas terug te krijgen.

JANTIENE: U denkt toch niet dat wij daar iets mee te maken hebben.

VADER: (*gewichtig*) Het is nog te vroeg om mensen uit te sluiten van het onderzoek.

JANTIENE: Ik weet van niks. Ik vind het maar een rare zaak.

VADER: (*gaat naast Jantiene zitten*) Hoe bevalt het om weer eens een weekendje thuis te zijn?

JANTIENE: Het bevalt me goed.

VADER: Ik vindt het erg leuk dat je er bent en ik vindt het ook leuk dat je Rob heb meegenomen. De eerste kennismaking verliep niet heel gladjes, zoals je weet. Ik had vannacht een nachtmerrie dat het vandaag net zo zou gaan maar ik moet eerlijk toe geven dat het een leuke vent is.

JANTIENE: Ik ben blij dat te horen. Rob baalde wel heel erg van gisteren. Hij zit er wel over in hoe jullie over hem denken.

VADER: (*verbaasd*) Echt waar? Hoe hoeft zich nergens zorgen om te maken.

MOEDER: (*komt op en is zenuwachtig*) Vader, vader er is een probleem met de klomp... cropjoe... compstoeter! Marlies haar verslag is kwijt!

VADER: Wat!?

MOEDER: Hein was haar aan het helpen om het op te slaan en nu is het kwijt... (*bijna huilend*) Zou ze nu blijven zitten.

VADER: (*staat op*) Dat kan niet. Ik ga boven kijken. (*gaat af*)

JANTIENE: Is het verslag weg?

MOEDER: (*loopt zenuwachtig heen en weer*) Ze had het af. Ze had het af maar moest het alleen nog uitprinten. (*slaat de handen voor haar hoofd*) Het gaat vast niet lukken.

JANTIENE: Komt u hier maar rustig zitten. (*moeder gaat zitten*) Misschien vinden ze het nog terug.

MOEDER: Maar het verslag moet voor elf uur bij de leraar zijn en zoveel tijd heeft ze niet meer.

ROB: (*komt op*) Wat is er aan de hand?

MOEDER: (*huilend*) Het verslag van Marlies is kwijt.

ROB: Hoe kan dat zo?

JANTIENE: Er is iets misgegaan met het opslaan.

VADER: (*komt op terwijl hij Hein bij zijn oor vast houdt*) Hier hebben we de boosdoener.

HEIN: Au, het spijt me.

VADER: Daarvoor is het nu te laat!

MOEDER: Wat is er gebeurt?

VADER: Het verslag is weer terecht. Deze jongen hier had een misselijk grap uitgehaald. Hij had het onder een andere naam stiekem opgeslagen en toen tegen Marlies gezegd dat het kwijt was.

HEIN: Het was een grapje.

JANTIENE: Dat zijn geen grapjes.

MARLIES: *(komt zenuwachtig op)* Mam, hebben wij nog mapjes waar het verslag in kan?

MOEDER: Vast wel *(staat op)* Hoeveel tijd heb je nog?

MARLIES: Ik moet over tien minuten weg. Ik ben nu aan het printen.

MOEDER: *(gehaast)* Dan ga ik snel zoeken. *(gaan samen af)*

VADER: *(laat nu pas het oor van Hein los)* Nu gaan wij eens kijken wat we met jou gaan doen. Dit zijn geen grapjes.

HEIN: *(haalt zijn schouders op)* Ik heb toch al sorry gezet.

VADER: Marlies en moeder stonden bijna te huilen door die grapjes van jou.

JANTIENE: Je moet weten waar de grens ligt Hein. Dit gaat te ver.

VADER: Ga naar je kamer en je komt er pas af als ik dat zeg. Ondertussen bedenk ik wat je echte straf gaat worden.

HEIN: Maar ik...

VADER: Geen gemaar. *(wijst naar de deur)* Naar je kamer. *(Hein gaat af)*

JANTIENE: Ik snap hem soms niet.

ROB: Ik snap hem meestal niet!

VADER: Het verslag is er in ieder geval weer, dat is het belangrijkste!

ROB: Hoe heeft u het weer zo terug gevonden.

VADER: *(trots)* Ach, een beetje verstand van computers en een beetje druk op Hein en dan ben je er snel achter. *(gaat zitten en pakt de krant)*

JANTIENE: *(Marlies komt op met het verslag)* Is het gelukt!

MARLIES: Ja, ik trek mijn jas aan en dan ga ik het verslag wegbrengen. *(legt het verslag op tafel)*

VADER: Zal ik je anders met de auto brengen?

MARLIES: Graag. Dat gaat een stuk sneller. *(Marlies gaat af)*

VADER: Dan rij ik de auto vast uit de garage. *(legt de krant op het verslag en gaat af)*

JANTIENE: Komt toch nog weer alles op z'n pootjes terecht.

ROB: Hein vindt het wel leuk om mensen te stangen of niet?

JANTIENE: Ja dat is zo, maar onderschat die Marlies niet. Die vliegen elkaar zo vaak in de haren. Het is niet alleen Hein die bezig is.

ROB: Marlies ook? Dat had ik niet verwacht.

MOEDER: *(komt op)* Zijn hier nog oude kranten? *(gehaast)* De man voor oud krant staat voor de deur?

JANTIENE: *(kijkt rond)* Ik zien niks.

ROB: *(ziet de krant)* Hier is nog een stapeltje. *(geeft de krant met het verslag aan moeder)* Alstublieft.

MOEDER: Bedankt. *(gaat af)*

JANTIENE: Marlies komt misschien onschuldig over maar ik kan je streken van haar vertellen. Zij en Hein vliegen elkaar zo vaak in de haren dat het niet meer bij te houden is. Misschien deed Hein dit wel om Marlies terug te pakken en dan gaat Marlies Hein weer terug pakken en zo gaat het maar door.

ROB: *(gaat naast Jantiene zitten)* Worden ze daar nooit eens moe van?

JANTIENE: *(met een zucht)* Helaas niet. *(Marlies komt op met jas aan)*

ROB: Ach ja, zo heeft elke familie wat. *(Marlies zoekt haar verslag)*

JANTIENE: En wat heeft jou familie dan?

ROB: Mijn familie? Dat moet ik je eigenlijk niet vertellen want dan is de verassing er af als je voor het eerst komt. *(Marlies loopt naar hun bank)*

JANTIENE: Is er iets?

MARLIES: Ik zoek mijn verslag.

ROB: Hier ligt hij toch niet? (*staat op*) Nee.

MARLIES: Ik had hem nog toen ik hier naar toe kwam.

JANTIENE: Heb je hem niet in de gang laten liggen?

MARLIES: (*kijkt om de hoek van de deur*) Nee hier ligt hij ook niet!? Ik dacht dat ik hem in de kamer had neergelegd.

JANTIENE: Waar heb je hem neergelegd dan?

MARLIES: Hier op tafel. (*Rob begint vaag iets te vermoeden*)

MOEDER: (*komt op*) Zo de oude kranten zijn ook weer weg. (*ineens doodstil, Rob is geschrokken, moeder begrijpt het niet*)

ROB: (*hakkend*) Ik denk dat er iets ergs...

MARLIES: Nee toch?

MOEDER: Wat? Wat is er?

JANTIENE: Is het verslag met het oud papier weggegaan?

ROB: (*hakkend*) Ik ben bang van wel...

MARLIES: (*geschrokken*) Nee het is niet waar.

MOEDER: Is het verslag kwijt?

MARLIES: (*huilend*) Al het werk voor niets.

ROB: (*tegen Marlies*) Je moeder kwam binnen of er nog oude kranten waren en hier lag een stapeltje kranten dacht ik maar dar lag jou verslag onder...

MARLIES: (*huilend*) Mijn verslag is kwijt!

MOEDER: (*ook huilend*) Is het mijn schuld?

MARLIES: Nee Rob zijn schuld!

ROB: (*geschrokken*) Ik kon er niks aan doen, ik deed het niet expres. (*kijkt naar Jantiene*) Sorry maar...

JANTIENE: Je hebt het verslag niet gezien!?

ROB: Natuurlijk niet. Dacht je dat ik het dan wel had weggeven?

VADER: (*komt op*) We moeten wel opschieten als we op tijd willen... (*ziet Marlies en moeder huilen*) Wat is hier aan de hand?

MARLIES: (*snikken*) Rob heeft mijn verslag meegeven aan het oud papier!

VADER: Wat!

ROB: Dat is niet helemaal zo, uw vrouw vroeg aan mij of er nog oud papier was en toen...

VADER: (*dreigend*) Wou je zeggen dat het de schuld van mijn vrouw was? (*loopt op Rob af*)

ROB: Nou, nee... (*loopt achteruit*)

VADER: (*loopt dreigend naar Rob*) Dus jij hebt het gedaan

JANTIENE: Hij heeft het niet expres gedaan.

MOEDER: Vader, rustig nou.

VADER: (*kwaad*) Dit is niet de eerste keer dat iets fout gaat waar Rob bij betrokken is.

ROB: Ik kon er niks aan doen.

MARLIES: Wat moet ik nou.

MOEDER: Bel de leraar anders op om het te vertellen.

ROB: Wacht eens. Ik heb een idee. Heb je het verslag nog in de computer staan? Dan print je hem nog gewoon een keer uit!

JANTIENE: Dat is een goed idee.

MOEDER: (*opgelucht*) Zullen we dat maar doen.

MARLIES: Het kan niet meer. Nadat ik het uitgeprint had heb ik het van de computer afgehaald want er was niet genoeg ruimte op de harde schijf.

ROB: *(teleurgesteld)* Dan weet ik het ook niet. Het is ook niet handig om je verslag al van de computer te gooien als je het nog niet ingeleverd hebt.

MARLIES: *(kijkt gemeen naar Rob)* Het is ook niet handig om het verslag met het grof vuil mee te geven...

VADER: Daar ben ik het heel erg mee eens.

ROB: Maar ik kon daar niks aan doen, er lagen kranten op en ik dacht dat het oud papier was.

MOEDER: Dat is wel waar, ik vroeg hem naar oud papier.

JANTIENE: Rob kon er helemaal niks aan doen, ik was er zelf bij.

VADER: Goed ik geef je het voordeel van de twijfel. Maar laat ik ook maar niet het minste idee krijgen dat je weer iets uithaalt.

MARLIES: *(droogt haar tranen)* Wat moet ik nu dan?

MOEDER: *(zenuwachtig)* Blij je nu zitten?

VADER: Ik bel zo wel even naar die leraar om het uit te leggen en dan komt het vast wel goed.

JANTIENE: Als u gewoon het hele verhaal uitlegt dan komt het vast wel goed.

MARLIES: Zullen we dat nu maar doen dan?

VADER: Is goed. *(gaat met Marlies af)*

MOEDER: Wat ben ik geschrokken zeg. *(bezorgt)* Het zal allemaal toch wel goed komen!?

JANTIENE: Vast wel.

MOEDER: Wat een ellende allemaal. Ik ga naar de keuken, straks is het thee tijd. *(gaat af)*

ROB: *(nog steeds geschrokken)* Deze dat wordt niks.

JANTIENE: Had je het echt niet door?

ROB: *(boos)* Geloof jij mij nu ook al niet! Ik kan er echt niks aan doen!

JANTIENE: Goed, ik geloof je. Het is gewoon pech.

ROB: Ik wil wel even frisse lucht. Even bijkomen.

JANTIENE: Zullen we een eindje lopen?

ROB: Goed idee. *(gaan samen af)*

(toneel is leeg)

VADER: *(komt op met Marlies, is boos)* Die brutale vlegel! Hij geloofde er niks van!

MARLIES: Het ging wel goed totdat u zij dat hij een nietsnut en een mislukkeling was. Dat helpt meestal niet als je iemand een gunst wil vragen.

VADER: Hij begon! Hij zei sergeant tegen mij! Kun je het geloven! Sergeant!

MARLIES: Hij toch niet weten dat u kolonel bent!

VADER: Ze hebben tegenwoordig ook geen respect meer voor elkaar. Hoe durft hij, sergeant!

MARLIES: Maar wat gaan we nu doen dan?

VADER: Ik ga maandag wel naar school. Dan ga ik wel naar de rector om het hele verhaal uit te leggen. Ik dien dan gelijk een klacht in tegen die brutale vlerk van een vent die jij voor geschiedenis hebt.

MARLIES: *(diepe zucht)* Ondertussen ben ik er dus mooi klaar mee.

VADER: Ik begrijp dat de situatie lastig is voor je maar zo is het nu even. Maandag weten we meer en je zal zien dat je het over mag doen. Daar zal ik persoonlijk wel voor zorgen.

MARLIES: *(staat op)* Ik hoop het want een één kan ik echt niet gebruiken voor geschiedenis. *(gaat af)*

VADER: Wat een situatie. Is het verslag zomaar in eens weg. *(bedenkt zich ineens)*
Wacht eens, de vaas is ook weg! Er verdwijnen hier allerlei dingen. *(kijkt rond)*
Is die vaas hier echt niet ergens! *(zoekt)* Hij kan toch niet zomaar weg zijn.

(*kijkt onder de kast maar ziet de zak niet*) Sinds die Rob hier is gaat er van alles verkeerd. Ik vind het wel verdacht.

MOEDER: (*komt op*) Wat doe je?

VADER: Ik kijk of die vaas hier echt niet meer is.

MOEDER: Denk je niet dat we de politie moeten bellen?

VADER: Ik kijk eerst dit weekend. Ik denk dat ik het dan wel opgelost heb waar de vaas is. Heb ik het dan nog niet dan gaan we naar de politie.

MOEDER: Maar wie kan daar iets mee te maken hebben?

VADER: Ik verdenk Rob.

MOEDER: (*geschrokken*) Rob? Nee toch.

VADER: Ga maar na. Hij maakt eerst die opmerking over de vaas, sinds hij hier is gebeuren er allerlei rare dingen in huis.

MOEDER: Dat is waar.

VADER: Ik vind dat hij zich heel raar gedraagt.

MOEDER: Maar Rob zou toch nooit een vaas stelen. Dat geloof ik nooit.

VADER: Wat weten we van hem? We hebben hem nog nooit eerder gezien.

MOEDER: Ik vind het een lieve jongen en ik geloof nooit dat hij zoiets zou doen.

VADER: (*wint zich op*) Hoe verklaar je die andere acties van hem dan? Die bloemen, de vlek op de bank, dat pacifisme en dan heb ik het nog niet eens over het verslag van Marlies!

MOEDER: Dat waren ongelukjes. Hij doet dat niet expres. Geloof me, Rob is een lieve jongen. Maak je nou niet weer druk.

VADER: Ik word er kwaad van! Alles in huis verloopt ordelijk, al jaren. Maar sinds gisteren loopt alles in het honderd!

MOEDER: Maar dat is niet de schuld van Rob! Geloof me.

VADER: Ik hou van rust en orde. Dat is nu ver te zoeken!

MOEDER: (*pakt de hand van vader*) Je hebt gelijk maar het is niet Rob's schuld.

VADER: Denk je dat werkelijk?

MOEDER: Ja, jij hebt vanochtend toch ook een leuk gesprek met hem gehad!? Jullie hebben best de zelfde interesses.

VADER: Dat is waar.

MOEDER: Het is een leuke vent. Geef hem een kans.

VADER: Jij bent altijd wat beter in mensenkennis, je zal ook deze keer wel gelijk hebben. Goed we kijken het nog even met hem aan.

MOEDER: Fijn. Ik heb thee gezet en dan gaan we lekker met elkaar thee drinken.

VADER: Dan roep ik de anderen. (*gaan samen af*)

(*toneel is leeg*)

MOEDER: (*komt op met theeblad en thee*) Nog even iets lekker voor bij de thee. (*gaat af*)

(*toneel is leeg*)

MARLIES: (*komt op*) Ach, thee is er al. (*gaat zitten*) Waar zijn de anderen? (*bedenkt zich*) Dit is een goed moment om Hein terug te pakken voor die misselijke grap met de computer. (*pakt een whiskyfles*) Dat is iets anders dan thee. (*pakt kopje thee en gooit het leeg in de plantenbak en schenkt de whisky in het kopje*) Wat zal de thee van Hein raar smaken. (*moet lachen*) Nu pak ik hem toch mooi even terug. (*gaat weer zitten*)

JANTIENE: (*komt op met Rob*) Lekker, thee!

ROB: Dat gaat er wel in. (*tegen Marlies*) Euh... Sorry van net... (*Marlies wend demonstratief het hoofd af*) Ik kon er echt niks aan doen.

JANTIENE: (*geïrriteerd*) Ja lekker volwassen, ga hem negeren!

MARLIES: Bemoei je er niet mee.
 JANTIENE: Hij kon er toch niks aan doen!
 MARLIES: *(moeder komt op met koeken)* Dat zeg jij.
 MOEDER: Geen ruzie maken!
 JANTIENE: Marlies negeert Rob.
 MOEDER: Dat is niet aardig van je Marlies *(Marlies kijkt boos de andere kant op)*
 ROB: *(beetje ontdaan)* Ik kon er echt niks aan doen.
 VADER: *(komt op met Hein)* Zijn jullie er al?
 MOEDER: Kom zitten. *(vader en Hein beide aan een kant van Rob zitten)*
 HEIN: Ik heb nog last van mijn oor.
 MARLIES: Dat heb je ook verdient.
 HEIN: Jij kan echt niet tegen een grapje.
 MARLIES: Ik pak je wel terug.
 MOEDER: Niet zo ruzie maken.
 JANTIENE: Jullie lijken net kleine kinderen.
 HEIN: Bemoei je er niet mee.
 MARLIES: Is de vaas al terug.
 MOEDER: Nee, die is nog niet terug.
 JANTIENE: Hebben jullie de politie er al bij gehaald?
 ROB: De politie, dat is toch niet nodig.
 HEIN: *(gemeen)* Als de vaas gestolen is dan is het diefstal. Als de vaas kapot is dan is het vandalisme en daarvoor moet je ook bij de politie zijn.
 MARLIES: Worden wij dan ook verhoord?
 MOEDER: *(geschrokken)* Is dat zo vader? Worden wij dan verhoord en krijg ik zo'n felle lamp in ons gezicht.
 VADER: Dat zal wel los lopen.
 ROB: Maar denkt u echt dat de politie er aan te pas moet komen?
 VADER: Ik denk dat ik zelf eerder de dader vind.
 HEIN: Raar idee eigenlijk dar de dader zich onder ons bevind.
 JANTIENE: Praat niet zo belachelijk. Ik weet zeker dat wij er niks mee te....
 HEIN: *(valt in de rede)* Wij? Je spreekt toch niet in koninklijk meerfout?
 MOEDER: Ja dat doet de koningin altijd.
 MARLIES: Je lijkt wel op de koningin, je ziet er ook als een oud besje uit. *(moet samen met Hein lachen)*
 ROB: Een beetje meer eerbied voor de koningin!
 VADER: Precies! Jullie hebben het wel over onze majesteit!
 ROB: Die moet je met eerbied benaderen.
 VADER: Dat ben ik helemaal met je eens. *(geeft Rob een tik op zijn schouder)* Dat zijn uitspraken naar mijn hart. Ik breng een groot fan van het koningshuis.
 MOEDER: Dat is zo. Elk jaar sturen we een kaartje met de verjaardagen en dan krijgen we een leuk briefje terug.
 JANTIENE: Maar vader, u bent toch een keer met de koningin op de foto geweest!
 VADER: Nou je het zegt. *(tegen Rob)* Ik ben met hare majesteit op de foto geweest! Heb je die foto al eens gezien? *(staat op)*
 ROB: Nee.
 VADER: Dan moet je die echt zien. *(loopt naar de deur)*

Samenvatting

Terwijl Marlies Hein er tussen wil nemen door whisky in zijn theeglas te doen laat de kolonel laat de brief van de koningin zien. Maar helaas krijgt Rob het glas en proest de brief onder. De kolonel kijkt verschrikt naar de brief die onherkenbaar is geworden. Rob probeert het uit te leggen maar dat lukt hem niet. Zelfs Jantiene begint aan Rob's oprechtheid te twifelen. De kolonel wil Rob het huis uit hebben maar zijn vrouw houdt hem tegen. Rob zal alles op alles zetten om verder geen rare dingen meer te doen. Marlies lijkt Rob te hulp te komen met de tip dat Jantiene's moeder van rozen houdt... Rob gaat direct rozen kopen.

Bedrijf 3

(moeder is op)

VADER: (komt op) Ik heb niks gevonden op zijn kamer.

MOEDER: Op wiens kamer?

VADER: Op die van Rob. Ik heb gekeken of de vaas er misschien was. Maar er was niks, helemaal niks. Zelf geen scherfje.

MOEDER: (een beetje huilend) Scherven...!

VADER: Ik bedoel natuurlijk gewoon de vaas. Er is nog geen enkele reden om aan te nemen dat de vaas niet meer heel is.

MOEDER: (opgelucht) Gelukkig. Maar denk je echt dat Rob er achter zit?

VADER: Natuurlijk. Onze eigen kinderen zijn dan geen lieverdtjes maar dit zouden ze echt nooit doen.

MOEDER: Maar Rob toch ook niet!

VADER: Laten we eens alles op een rijtje zetten. Rob komt hier gisteravond binnen. Hij geeft jou dat bosje bloemen (kijkt meerwaardig).

MOEDER: (verrukt) Ja, die mooie bloemen.

VADER: Vervolgens lust hij geen bieten. In mijn huis eet iedereen wat de pot schaft maar Rob wil weer wat anders eten. Hij plast niet voor het eten waardoor we te laat gingen eten. Dan blijkt hij een pacifist te zijn. De lafbek. Dan beledigt hij jou moeder door zo'n nare opmerking over die vaas. Even daarna is die vaas verdwenen... Hij maakt in onze bank een vlek door gebak te morsen. De volgende ochtend geeft hij het verslag van Marlies met het oud papier mee en daarna vernielt hij mijn kostbare foto en brief van de koningin!? (wacht even) Let wel: hij is hier nog niet eens vierentwintig uur! Wat voor rare streken hebben de anderen in tussentijds gedaan? Nou? (wacht even) Dat dacht ik al. Niets, helemaal niets!

MOEDER: Het valt wel een beetje mee. Hij zei dat hij geen pacifist was en hij lust wel bieten. Alleen dacht Jantiene dat hij dat niet lekker vond.

VADER: Allemaal smoesjes, ik blijf bij mijn standpunt.

MOEDER: Maar hij heeft ook goede kanten.

VADER: Welke dan?

MOEDER: Nou... (denkt na)

VADER: (trionfantelijk) Zie nou wel!

MOEDER: Hij heeft Hein geholpen met economie. Hij heeft een band geplakt en het is altijd leuk om met hem te praten.

VADER: Zolang hij niet de thee uit proest of een beledigende opmerking maakt over je moeder is het leuk om met hem te praten. Maar het nadeel is dat hij dat tot nu toe wel telkens deed. Als het aan mij licht dan zetten we hem op straat.

MOEDER: (resoluut) Dat kunnen we niet doen.

VADER: Waarom niet!?

MOEDER: Hij is hier bij ons te gast.

VADER: Wil je wachten tot hij heel het huis afgebroken heeft?

MOEDER: Hij is hier te gast, maar belangrijker nog: Hij is de vriend van Jantiene. Dat kunnen we tegenover Jantiene niet maken.

VADER: (bazig) Maar dit is toch ons huis!

MOEDER: (streng) Ik wil het niet hebben!

VADER: (laat zijn hoofd zakken) Goed.

MOEDER: We moeten hem een kans geven. Het is de eerste keer dat hij bij ons is en misschien is hij wat zenuwachtig en doet hij daarom zo raar. Bovendien, wij zijn ook niet de makkelijkste familie om bij op bezoek te komen.

VADER: Maar hoeveel kansen moeten we hem nog geven.

JANTIENE: *(komt op, bedroeft)* Hallo.

MOEDER: Is er wat.

JANTIENE: *(haalt de schouders op)* Ik weet het niet. Rob is weg.

VADER: *(juicht)* Hoera.

MOEDER: *(tegen vader)* Hou je in zeg. *(tegen Jantiene)* Hoe bedoel je?

JANTIENE: Gewoon, weg. Hij ging weg en wilde niet zeggen wat hij ging doen. Ik heb het hem een paar keer gevraagd maar hij wilde het niet zeggen.

VADER: Maar hij heeft zijn spullen niet mee genomen.

JANTIENE: Hoe weet u dat?

VADER: Nou toen ik zijn kamer aan het inspecteren... was .. toen *(voelt zich betrappt)* Euh, ik heb het gehoord van moeder!

MOEDER: *(snapt het niet)* Huh!?

JANTIENE: Doorzoekt u onze kamers? Wat is dit voor een gevangenis!

MOEDER: *(sussend)* Vader was op zoek naar de vaas. *(wacht even)* Maar wanneer komt Rob terug dan?

JANTIENE: Ik weet het niet. Ik weet het allemaal niet meer *(begint te snikken)* Het lijkt wel alsof ik met een andere Rob verkering had als de Rob die hier nu is. Ik herken hem niet meer.

MOEDER: *(geschrokken)* Is het iemand anders?

VADER: *(fluisterend tegen moeder)* Nee, figuurlijk gesproken.

MOEDER: *(tegen Jantiene)* Hoe moet het nu verder met Rob, Jantiene?

JANTIENE: Ik weet het niet.

VADER: Dit kan zo niet doorgaan. Een ongelukje, kan gebeuren. Een tweede ongelukje, jammer maar dat kan. Maar daarna houd het wel op!

JANTIENE: Ik begrijp het.

MOEDER: We willen ook niet zeggen dat hij het huis uit moet maar dit kan ook niet zo doorgaan. Daarom willen we met jou overleggen.

JANTIENE: Ik wil ook niet dat het zo doorgaat. Als het zo doorgaat weet ik niet eens of ik wel met Rob door wil. Het is zo anders dan dat ik mij had voorgesteld.

VADER: Je moeder wilde hem uit huis zetten *(moeder kijkt verwonderd naar vader)* Maar ik heb in mijn wijsheid haar toch weten te overredenen om Rob nog een kans te geven. Hij is een aardige jongen, hij help Hein bijvoorbeeld met economie, maar hij weet die leuke kant van hem toch aardig verborgen te houden. Kun je er mee instemmen dat Rob toch nog een kans krijgt.

JANTIENE: Het is een goeie jongen, dat weet ik zeker maar dit weekend loopt het allemaal mis blijkbaar. We kijken hoe het vanmiddag gaat en als het dan niet gaat dan is het wat mij betreft afgelopen. *(wordt verdrietig)*

MOEDER: *(troost Jantiene)* Het zal vast wel goed gaan.

VADER: En als het niks wordt met Rob, dan heb je altijd ons nog! *(Jantiene begint weer te huilen, vader is geschrokken)* Dat is niet zo'n leuk vooruitzicht?

HEIN: *(kom op)* Ik ga vanmiddag naar een verjaardag.

VADER: Daar weet ik niks van!?

MOEDER: Dat heeft Hein al een week geleden gezegd.

VADER: Niet tegen mij!

HEIN: *(verontwaardigt)* Ik heb het gewoon aan tafel gezegd!

MOEDER: Dat is ook zo, vader is een beetje vergeetachtig.

VADER: Ik vergeetachtig? Ik weet best nog wel dat Hein vanmiddag een... een... *(tegen Hein)* Wat had je vanmiddag?

HEIN: *(schud zijn hoofd, tegen moeder)* Ik eet hier dus niet avond. We gaan karten.

MOEDER: Karten? Bedoel je niet kaarten!

JANTIENE: Nee, karten. Dat zijn toch van die kleine skelters met een motor?

HEIN: Ja, die gaan wel vijftig kilometer per uur!

MOEDER: *(bezorgt)* Is dat niet gevaarlijk dan?

HEIN: Je hebt wel een help op en een pak aan.

VADER: Als je maar weet dat wij geen bekeuringen betalen als je te hard rijdt.

HEIN: *(kan z'n oren niet geloven)* Maar, ach laat maar, jullie snappen er niks van.

MOEDER: Was dit trouwens niet het feestje waarbij je ook bleef slapen?

HEIN: Ja ik heb er heel erg zin in want dat karten heb ik nog nooit gedaan en 's avonds gaan we over een netwerk allerlei computerspelletjes met elkaar doen.

VADER: Nu we het toch over computers hebben. Je moeder en ik zouden nog een straf bedenken voor dat flauwe geintje wat je met het verslag van Marlies uithaalde.

HEIN: *(zijn gezicht betreft)* Wat? Ik moest de hele ochtend op mijn kamer zitten.

VADER: Dat was pas een voorproefje. *(tegen moeder)* Is het niet een idee om Hein niet naar de feestje te laten gaan als straf?

HEIN: Dat kunnen jullie niet maken!

MOEDER: Dat zou wel heel sneu zijn. Je mag wel naar het feestje maar je krijgt nog wel straf voor dat met het verslag op de crompt... kloeter... Euh, je weet wel.

HEIN: Yes!

VADER: *(staat op)* Je komt er makkelijk mee weg Hein, maar goed, voor deze keer dan. Ik ga naar de studeer kamer. *(gaat af)*

JANTIENE: *(tegen moeder)* Wat gaat u vanmiddag doen?

MOEDER: We zouden de stad in kunnen gaan.

JANTIENE: Dan kleed ik mij wel eerst om. *(gaan samen af)*

HEIN: Daar ben ik mooi onderuit gekomen! Vanavond feesten!

MARLIES: *(komt op)* Wat ben jij blij?

HEIN: Ik vier dat ik een middag en avond zonder jou zal zijn.

MARLIES: Ga je weg?

HEIN: Ik heb vanavond een feest.

MARLIES: Heb jij even pech.

HEIN: Hoezo?

MARLIES: Ik ga een geweldige grap uithalen met Rob!

HEIN: Met Rob? Wat dan, vertel!

MARLIES: Je weet dat hij mijn verslag bij het oud papier heeft gedaan (Hein knikt) en daarom besloot ik hem terug te pakken.

HEIN: Hoe dan?

MARLIES: Ik zei dat ik merkte dat niet alles gladjes verliep met zijn eerste kennismaking hier en dat ik wel een idee had om weer in een goed blaadje bij mijn ouders te komen. Ik gaf hem de tip om bloemen te kopen voor mijn moeder en daar dan een kaartje bij te doen.

HEIN: *(denkt na)* Wat is daar nu grappig aan.

MARLIES: hij gaat rozen kopen voor moeder...!

HEIN: *(verrast)* ... wat ben jij gemeen zeg!

MARLIES: Ik weet het, maar hij heeft mijn verslag weggooit. Ik heb daar tot diep in de nacht aan gewerkt en dat was door hem allemaal voor niks.

HEIN: Wat ben jij gemeen. Moeder is allergisch voor rozen.

MARLIES: Dat weet jij, dat weet ik maar dat weet Rob niet!

HEIN: Maar als hij met Jantiene overlegt dan zegt ze dat toch!?

MARLIES: Ik heb ook tegen hem gezegd dat hij het niet tegen Jantiene moet zeggen om zo de verrassing nog groter te maken voor mijn ouders. (*trots*) Ik heb aan alles gedacht!

HEIN: Dus hij denkt moeder een leuk presentje te geven maar in plaats daarvan... Wat zal schrikken als hij er achter komt! Maar waar is Rob nu dan?

MARLIES: Rob is nu naar de stad om de rozen te halen. Maar ik heb eigenlijk jou hulp nodig om het af te maken.

HEIN: Mijn hulp nodig? Waarmee?

MARLIES: Kijk die rozen is een leuke grap, maar het is nog leuker als wij dat briefje veranderen maar als ik dat doe dan valt dat zo op. Jou handschrift zal waarschijnlijk meer op die van Rob lijken dan die van mij.

HEIN: Dat is waar. Zeg maar wat ik moet doen.

MARLIES: We wachten eerst gewoon op mijn kamer tot Rob terug komt met de rozen en dan verwisselen we het briefje of schrijven er wat bij voordat hij het aan mijn moeder geeft. Goed idee?

HEIN: Strak plan. Zullen we dan maar naar boven gaan. Je weet nooit wanneer hij terug komt.

MARLIES: (*houd haar hand op*) Zullen we Rob een goed te pakken nemen?

HEIN: (*slaat tegen haar hand*) Die pakken we even. (*gaan samen af*)

(*toneel leeg*)

VADER: (*komt op*) Ik weet nog steeds niet waar de vaas is. Ik heb nu alle slaapkamers doorzocht maar niks gevonden. De douch en de WC, ook niks. Ik durf het haast niet te zeggen maar ik denk dat de politie er maar bij gehaald moet worden. (*luistert*) wacht eens, er komt iemand. Vast en zeker iemand die de vaas terug komt brengen. (*gaat achter de bank zitten*) Dan maar in een hinderlaag liggen. Alles is geoorloofd nu.

MOEDER: (*komt op ruimt wat op in de kamer*) Zo dat is ook weeg gedaan.

VADER: (*springt achter de bank vandaan*) BETRAPT!! (*pakt moeder beet*)

MOEDER: (*geschrokken*) Help! Ik word aangevallen!

VADER: (*ziet dat moeder het is*) Wat doe jij hier?

MOEDER: (*ziet dat vader het is*) Wat doe jij hier!?

VADER: Ik dacht dat je de vaas terug kwam brengen.

MOEDER: (*blij*) Is de vaas terug?

VADER: Nee. Ik ben er mee bezig maar het schiet niet op.

MOEDER: Het wordt tijd dat we de politie bellen.

VADER: Geef me deze middag nog. Als het dan niet lukt dan bellen we de politie.

MOEDER: Deze middag dan nog maar dan is het afgelopen. (*gaan samen af*)

(*toneel leeg*)

ROB: (*komt op met rozen*) Zo vanaf nu gaat alles beter. De rozen en een kaartje en dan is alles vergeven en vergeten. (*legt de rozen op de bank*) Ik hoop dat ik Jantiene dan ook weer kan overtuigen want die twijfelt nu ook aan mijn goede bedoelingen.

JANTIENE: (*komt op*) Waar ben je geweest?

ROB: In de stad.

JANTIENE: Ja, maar waar? Wat heb je gedaan. Hou je dingen voor mij verborgen?

ROB: (*twijfelt*) Nee... euh... ja! Het zit zo. Ik heb een verrassing.

JANTIENE: *(blij)* Voor mij?

ROB: Nee niet voor jou.

JANTIENE: *(teleurgesteld)* Heb je een ander?

ROB: *(pakt Jantiene beet)* Je moet me vertrouwen. Ik kan er niet teveel over zeggen want dan verraad ik de verrassing. Vertrouw er op dat het goed gaat.

JANTIENE: Je gaat toch geen gekke dingen doen? Mijn ouders zien het niet met je zitten maar geven je nog een kans. Verknal het niet met iets gek.

ROB: Dat zal niet gebeuren. Je zal strak merken dat je ouder mij weer helemaal zien zitten. Geloof me.

JANTIENE: Ik hoop dat je weet waar je mee bezig bent.

ROB: Geloof me, ik doe me best. Nu moet je me even alleen laten want ik moet nog een aantal dingen voorbereiden. *(begeleid Jantiene naar de deur en Jantiene gaat af)* Zo nu moet ik snel zijn voor iemand mij ziet. *(pakt de bloemen)* Eerst even een kaartje schrijven. *(pakt pen en papier)* Wat zal ik er op zetten. *(denkt na)* De rozen hadden een geruststellende werking dacht ze, daar moet ik iets mee doen. *(schrijft)* Voor mevrouw van Voorst. Deze rozen zijn voor u. De speciale uitwerking die ze op u hebben heeft u echt verdient. Het is wat raar gegaan sinds mijn komst en dat spijt me. Rob. *(vouwt briefje op en stopt het bij de bloemen)* Zo, nu maar afwachten tot Jantiene's ouders mij in hun armen sluiten. Nu komt het allemaal goed. *(legt de bloemen op tafel)* Zo, hier vinden ze het wel. *(gaat af)*

(toneel leeg)

MARLIES: *(komt op met Hein)* Zo, Rob is klaar, nu wij.

HEIN: Wat staat er op het briefje?

MARLIES: *(pakt het briefje, leest voor)* Voor mevrouw van Voorst. Deze rozen zijn voor u. De speciale uitwerking die ze op u hebben *(begint te lachen)* heeft u echt verdient. Het is wat raar gegaan sinds mijn komst en dat spijt me, Rob.

HEIN: Wat bedoelt hij met die speciale werking. Weet hij wel dat ze er allergisch voor is?

MARLIES: Nee, ik heb verteld dat ze er rustig van wordt.

HEIN: Ik heb een idee wat we er bij kunnen zetten. Het is wat raar gegaan sinds mijn komst en dat spijt me NIET. Ik zet er niet bij.

MARLIES: Goed idee. *(Hein schrijft het er bij)* En er onder: PS: die sergeant van u is een beetje dom maar wel lief.

HEIN: *(lachend)* Dit is echt erg. PS... *(schrijft het er onder)*

MARLIES: Dit wordt lachen. Moet hij maar geen verslag van mij weggooien.

HEIN: Het staat er op, nu snel weg en afwachten wat er nu gebeurt. *(gaan samen af)*

(toneel is leeg)

MOEDER: *(komt op met tijdschrift, loopt langs de bloemen en gaat zitten lezen)* Zo lekker even rustig lezen. *(na een tijdje krijgt ze ligt kriebel aan haar arm)*

VADER: *(komt op en gaat de krant zitten lezen)* Zo, even rust.

MOEDER: *(krabt zich)* Even lezen. *(beide lezen terwijl af en toe moeder zich krabt)*

VADER: *(geërgerd)* Wat doe je onrustig met je armen?

MOEDER: Ik heb jeuk.

VADER: Jeuk? Hoe kan dat nou weer?

MOEDER: Ik zou zeggen dat er rozen waren maar die heb ik al jaren niet meer in huis. *(krabt zich)* Ik weet niet hoe het kan.

VADER: *(kijkt om zich heen)* Ik zie ook geen rozen. Je bent toch niet ergens anders ook nog allergisch voor!?

MOEDER: Niet dat ik weet.

VADER: *(ziet de bloemen)* Wat is dat? *(wijst naar de bloemen op tafel)*

MOEDER: Ik weet het niet. *(staat op en krabt zich)* Het wordt telkens erger.

VADER: *(loopt naar de bloemen)* Het zijn rozen.

MOEDER: *(verschrikt)* Ach nee, vandaar die jeuk.

VADER: *(bozig)* Wie heeft deze misselijke grap nu uitgehaald. *(kijkt bij het boeket)* Het is voor jou, kijk een kaartje.

MOEDER: *(krabt zich)* Van wie kan dat nu zien? *(leest het kaartje)* Voor mevrouw van Voorst. Deze rozen zijn voor u. De speciale uitwerking die ze op u hebben heeft u echt verdient. Het is wat raar gegaan sinds mijn komst en dat spijt me niet, Rob. PS die sergeant van u is een beetje dom maar wel lief.

VADER: *(boos)* Die vlegel! Wat een nare streek!

MOEDER: Nou, ik zit onder de jeuk! *(krabt zich)*

VADER: Ik bedoel dat hij mij sergeant noemt! Sergeant! Hoe komt hij er bij!? Nou heeft hij het toch echt verknalt.

MOEDER: Ik wordt gek van de jeuk. Zou hij expres rozen hebben gegeven omdat ik er allergisch voor ben?

VADER: *(bekijkt het briefje)* Natuurlijk! Hij schrijft: De speciale uitwerking die ze op u hebben heeft u echt verdient. Dat geeft aan dat hij wist dat je er jeuk van zou krijgen. *(boos)* hij heeft het met opzet gedaan. Hier staat ook nog: Het is wat raar gegaan sinds mijn komst en dat spijt mij niet! Hij heeft er niet eens spijt van!? Hij maakt het juist erger.

MOEDER: *(krabt zich)* Rustig nou vader.

VADER: Niks rustig vader. Nu is hij te ver gegaan. Hij vliegt er uit. Wat hij ook zegt, het is over en uit!

MOEDER: *(krabt zich)* eerst maar die rozen weg. Hier blijf ik nog dagen jeuk van houden. *(pakt de bloemen)*

VADER: *(kwaad)* Waar is die vlegel, ik pak hem bij zijn lurven.

MOEDER: Doe geen domme dingen vader! Ik gooi de bloemen weg. *(gaat af)*

VADER: *(loopt heen en weer)* Nu is hij te ver gegaan. Sergeant! *(kijkt op het briefje)* Een beetje dom maar wel lief. *(Jantiene komt op)* Hoe durft hij! *(nog bozer)* Als ik hem in mijn handen krijg.

JANTIENE: Was is er? Over wie heeft u het.

VADER: Over die vlerk van een vriend van jou!

JANTIENE: Wat is er dan?

VADER: Hij heeft moeder rozen gegeven.

JANTIENE: *(geschrokken)* Echt waar!? Maar daar is moeder...

VADER: *(valt in de rede)* Precies! Moeder heeft nu overal jeuk.

JANTIENE: Maar dat wist hij niet is het geen ongelukje dat hij...

VADER: *(valt in de rede)* Hij wist het wel, lees dit briefje maar wat hij er bij heeft gedaan. *(geeft het briefje)*

JANTIENE: *(leest)* Voor mevrouw van Voorst. Deze rozen zijn voor u. De speciale uitwerking die ze op u hebben heeft u echt verdient. Het is wat raar gegaan sinds mijn komst en dat spijt me niet, Rob. PS die sergeant van u is een beetje dom maar wel lief. *(geschrokken)* Dit kan niet waar zijn.

MOEDER: *(komt op met een aantal rode stippen op haar huid)* De rozen zijn weg. *(krabt zich)* Ik had het niet gedacht maar ik begin nu ook aan Rob te twijfelen.

JANTIENE: *(gaat zitten)* Ik kan het niet geloven. Dit zou Rob nooit doen. Maar het is zijn briefje.

VADER: *(kwaad)* Ik zet hem nu het huis uit.

MOEDER: Wat vindt jij Jantiene?

JANTIENE: Ik weet het ook niet meer. Het is denk ik het beste als we even een poosje uit elkaar gaan. Dan hebben we bedenk tijd en kunnen we weer even tot onszelf komen. Er is zoveel gebeurt.

MOEDER: Het is een nare situatie want ik geloof nog steeds niet dat Rob een naar persoon is. Ik vindt, of vond hem een leuke vent.

ROB: *(komt op, opgewekt)* Hallo! *(niemand zegt iets, Rob kijkt vragend rond)* Hebben jullie mijn verassing gevonden? *(moeder knikt)* Zo. *(kijkt rond, snapt niet waarom niemand iets zegt)* En hoe vond u het? *(geen reactie, lachend)* U vond het zo leuk dat u geen woorden meer heeft om het uit te drukken...!?

VADER: *(kwaad wil op Rob afstormen maar moeder houd hem tegen)* Jij vlegel, jij nietsnut jij ellendeling vaneen vent. Ga het huis uit!

ROB: *(springt geschrokken achteruit)* Hoe bedoelt u? Wat is er.

JANTIENE: De bloemen die jij mijn moeder heeft gegeven zorgen voor een allergische reactie bij mijn moeder.

ROB: *(kijkt naar moeder die rode stippen heeft en zich krabt)* Komt dat van mijn bloemen. *(moeder knikt)*

VADER: Die bloemen waren een flauwe grap maar het briefje waarin je haar de jeuk toewenst en mij een domme sergeant noemt gaan veel te ver.

ROB: Wat? Ik heb dat nooit geschreven!

JANTIENE: En wat is dit dan? *(houd het briefje op een afstand omhoog)* Heb jij dit geschreven?

ROB: Ja dat is mijn briefje.

VADER: Dan verdwijn je nu uit ons huis voordat ik mijn jachtgeweer gebruik.

ROB: *(angstig)* Dit kan niet! Er moet een misverstand zijn.

VADER: *(loopt dreigend naar Rob toe)* Het enigste misverstand is dat jij hier gekomen bent en dat Jantiene dacht dat je een man was. Je bent geen man maar een onderkruiper, een intrigant en een misbaksel. Sinds je hier over de drempel binnenstapte heb je niets meer dan ellende veroorzaakt.

ROB: Hier klopt iets niet, ik kan het allemaal uitleggen.

VADER: *(kwaad)* Smoesjes en smoesjes. Meer kan ik er niet van maken. Als je nu nog lef had en gewoon toegaf dat je dit had gedaan. Dat had ik dan nog enig sinds kunnen waarderen. Nee smoesjes, dat is het enigste wat je hebt! *(moeder probeert vader mee te nemen naar de deur)* Een misbaksel ben je. Een misbaksel zonder ruggegraat!

MOEDER: Kom vader we gaan.

VADER: Over een half uur ben je uit dit huis! Pak je spullen bij elkaar en wegwezen! *(gaat met moeder af)*

ROB: *(kijkt hulpeloos naar Jantiene)* Wat nu. Wat denk jij.

JANTIENE: Ik weet niet wat ik van je moet denken! Ik weet alleen wat op dit briefje staat en dat getuigd tegen jou. *(geeft het briefje aan Rob)*

ROB: *(bekijkt het briefje)* Dit heb ik geschreven. *(leest verder)* maar dit niet.

JANTIENE: *(sarkastisch)* Nee, natuurlijk niet, dat heeft een marsmanneltje gedaan.

ROB: Nee, ik weet zeker dat ik dit niet heb geschreven. Iemand anders in huis heeft dat gedaan en ik denk dat ik wel weet wie. Het handschrift is duidelijk anders.

JANTIENE: *(verdrietig)* Rob, je maakt het zo alleen maar erger. Pak je spullen en ga, alsjeblieft ga.

ROB: Als je me nu ook niet meer gelooft...

JANTIENE: *(wend haar hoofd af van Rob)* Rob, maak het nu niet moeilijker dan het al is.

ROB: Jantiene!

JANTIENE: *(heft haar hand op om Rob's woorden te stoppen)* Ga Rob.

ROB: *(teleurgesteld)* Goed, *(legt het briefje op tafel)* ik pak mijn spullen. *(gaat af)*

JANTIENE: *(gaat op de bank zitten huilen)* Dit kan niet waar zijn. *(staat op, ziet het briefje, leest het nog een keer)* Geachte mevrouw van Voorst... *(stopt het in haar zak en gaat af)*

(toneel leeg)

HEIN: *(komt op tas)* Zo lekker naar een feest en lekker karten. *(legt de tas op tafel)* Dan ben ik tenminste een tijdje niet hier. Het wordt me iets te heet onder de voeten met dat gedoe met Rob.

ROB: *(komt op)* Ik weet wat jij gedaan hebt!

HEIN: Waar heb je het over?

ROB: Jij hebt het briefje veranderd bij de bos bloemen!

HEIN: Ik weet van niks! Ik weet alleen dat ik nu weg moet voor een feest en mijn jas aan ga doen. *(gaat af)*

ROB: Hier schiet ik niks mee op. Ik kan maar beter gaan want ik kan ze toch nooit meer overtuigen dat ik er niks aan kan doen. *(loopt naar de deur)* Ze hebben me verslagen. *(stopt dan)* Ik kan dan niet meer winnen maar *(met een lach)* ik kan dan toch zo goed mogelijk afscheid nemen. *(stevig)* Het wordt tijd dat ik niet meer over mij heen laat lopen maar eens mijn hakken in het zand zet. Ik zal niet weggaan met de staart tussen de benen maar met opgeheven hoofd. Ik pak ze allemaal terug en om te beginnen met Hein! *(denkt na)* Maar hoe!?
(krijgt dan een idee, gemeen lachend) Ik weet het perfecte middel om Hein eens betaald te zetten wat hij mij heeft aangedaan dit weekend. *(loopt naar de kast en haalt de zak met de scherven van de vaas er onder vandaan en doet die bij Hein in de tas)* Zo, zie daar maar eens onder uit te komen Hein!

HEIN: *(komt op met vader en moeder die onder veel rode stippen zit en zich krabt)* Nou dan ga ik maar.

VADER: *(tegen Rob)* Ben je er nog.

ROB: Ik heb even afscheid genomen van Hein.

MOEDER: *(tegen Hein)* een prettige middag en avond. Doe je wel rustig aan jongen!
(krabt zich)

HEIN: Natuurlijk mam. *(geeft moeder een kus en pakt zijn tas)* Doei.

ROB: Wacht eens, hoorden jullie dat?

VADER: Wat?

ROB: Ik hoorde gerinkel uit de tas van Hein komen.

MOEDER: *(wil de tas van Hein pakken)* Is het cadeautje kapot gegaan? Dan moet je nog snel even een nieuwe kopen.

HEIN: *(geschrokken)* Laat maar. *(pakt de tas weer)* Er is niks aan de hand.

VADER: Wat doe je raar Hein!?

ROB: Ik hoorde echt gerinkel in de tas toen je hem pakte, zit er iets in?

VADER: Geef die tas eens hier Hein.

HEIN: *(geeft de tas)* Ik moet wel zo weg.

MOEDER: Wat zit er in? *(vader maakt de tas open en haalt de zak met scherven er uit)* Je hebt gelijk er rinkelt iets. *(krabt zich)*

HEIN: *(geschrokken)* Dat is dan niet van mij!

VADER: *(maakt de zak open)* Volgens mij hebben wij het raadsel van de vaas opgelost moeder! *(kwaad)* Hein heeft hem kapot gemaakt! *(laat de scherven zien van de vaas)*

HEIN: Dat heb ik niet gedaan!

MOEDER: *(verdrietig)* Wat valt me dit van je tegen Hein. *(krabt zich)*

HEIN: Rob heeft het gedaan en hij heeft de scherven in mijn tas gestopt.

VADER: Rob mag dan veel verkeerd hebben gedaan maar dit kun je niet op hem afschuiven jongeman. Het zit toch echt in jou tas.

ROB: Wel een beetje ruggegraat tonen Hein!

MOEDER: Ik heb je vanochtend met deze zak zien staan, toen zei dat het je gymspullen waren. *(verdrietig)* Jongen, waarom heb je dit gedaan. Waarom ben je niet eerlijk geweest? *(krabt zich)* Je hoeft zo iets toch niet voor ons verborgen te houden.

ROB: Volgens mij ben je er gloeiend bij!

VADER: *(pakt Hein bij zijn oor)* Je moet eens door krijgen dat die grappen van jou niet deugen. Vlerk die je bent!

HEIN: Au, au. Ik kan het allemaal uitleggen! Jullie snappen het niet.

VADER: Wij snappen het heel goed! Jij hebt de vaas laten vallen en de scherven verstopt en nu wilde je die stiekem ergens dumpen.

ROB: Het valt me nog van je mee dat je niet hebt geprobeerd iemand anders voor de vaas op te laten draaien.

VADER: *(neemt Hein mee naar de deur)* Je gaat naar je kamer en je hebt een week huisarrest. Dan kan je mooi overdenken wat je hebt gedaan.

HEIN: Maar ik heb een feest, ik zou gaan karten!

MOEDER: *(boos)* Zet dat maar uit je hoofd. Jij komt de eerstkomende tijd de deur niet meer uit. *(krabt zich)*

VADER: Je neemt maar een bijbaantje om die vaas terug te betalen.

MOEDER: Daar heb ik eigenlijk niks aan. Ik heb hem van mijn moeder gekregen en dat krijg ik nooit meer terug. Ik ben teleurgesteld in je Hein!

VADER: *(doet de deur open)* Misselijke vent ben je. *(duwt Hein naar de gang en geeft hen een trap onder zijn kont)* Naar je kamer. *(Hein gaat af)*

MOEDER: *(tegen Rob)* Bedankt dat je geholpen hebt om het op te lossen.

VADER: *(boos)* Maar haal je niks in het hoofd! Je hebt nog *(kijkt op zijn horloge)* twintig minuten om je spullen te pakken. Moeder, ik ga! *(gaat af)*

MOEDER: Het is denk ik het beste dat je gaat. *(krabt zich)*

ROB: U heeft gelijk. Het spijt me zoals het gelopen is. *(moeder gaat af)* Nou dat was Hein die zijn verdiende loon heeft gekregen. *(klopt zijn handen af)* Één gehad, nog twee te gaan! *(denkt na)* Hoe ga ik dit nu verder aanpakken? Hoe kom ik bij Marlies en hoe krijg ik de kolonel. *(wordt een beetje boos)* Hoe durft hij te zeggen dat ik geen ruggegraat heb! Ik zal hem laten zien dat ik ruggegraat heb! Rare vent met zijn regeltjes. *(raar stemmetje)* Wel even plassen voor het eten, hoor. *(trekt een vies gezicht)* Jakkas. Ik zal eens kijken waar ze zijn. *(loopt naar de deur)*

MARLIES: *(komt op)* Ben jij er nog? *(loopt achteloos langs Rob)* Ik dacht dat mijn vader je niet meer wilde zien.

ROB: Dat klopt. Je hebt het goed voor elkaar gekregen.

MARLIES: *(gaat zitten?)* Hoe bedoel ?

ROB: Hou je maar niet van de domme, ik weet precies wat jij hebt gedaan. Jij hebt de whisky in mijn beker gedaan. Jij hebt zogenaamd mij geholpen met een tip om

rozen te kopen voor je moeder en jij hebt het briefje wat ik geschreven heb veranderd.

MARLIES: *(sarkastisch)* Een echte Sherlock Holmes hebben we hier. *(pakt een blad)*

ROB: Ben je nu ook trots op jezelf?

MARLIES: *(gaapt overdreven)* Interessant gesprek. *(leest in het blad)*

ROB: Ach het kan me ook niks schelen wat je er van vindt. *(gaat af)*

MARLIES: Nou is het een beetje laat voor traantjes Rob. Daar had je aan moeten denken toen je mijn verslag weggooide. *(leest verder)*

ROB: *(komt op met een ei en een zak meel, gaat achter Marlies staan)* Marlies? Zit je lekker gemakkelijk?

MARLIES: Ja, hoezo.

ROB: Ontspan lekker, dan geef ik je een goede huid en haar behandeling. *(Marlies kijkt vreemd)* Zo *(Rob pakt het ei)* Eerst beginnen we met een middel voor het gezicht. *(maakt het ei kapot boven Marlies die onder het ei komt te zitten)* Deze crème is dermatologisch getest en de PH waarde is neutraal.

MARLIES: *(geschrokken en boos)* Wat doe je? *(Marlies wil opstaan maar Rob duwt haar terug op de bank)*

ROB: Blijft u rustig zitten mevrouw, we hebben nog meer. Pakt het meel. *(doet een reclame spot na en gooit de meel over Marlies)* Voor het haar hebben we speciale conditioner. Hiermee wordt het haar voller en blijft het langer in model. *(kijkt even)* Hoe lijkt het meid?

MARLIES: *(bijna huilend)* Mijn haar...!

ROB: Oeps, ik zie het al. Iets teveel conditioner...

MARLIES: *(staat op)* Jij bent gek!

ROB: *(droog)* Dat heb ik wel meer gehoord. *(houdt zijn hand op)* Dat is dan 12 euro vijftig mevrouw. *(buigt)*

MARLIES: *(loopt voor Rob langs)* Dit ga ik aan mijn ouders vertellen. *(gaat af)*

ROB: Dat kan er toch nog wel bij. *(wacht even)* Mooi, dat was nummer twee. Nu gaan we over naar nummer drie! Waar is de kolonel?

JANTIENE: *(komt verschrikt op)* Wat heb je gedaan? Marlies zit helemaal onder een drab.

ROB: Wat ik gedaan heb? Ik heb iets gedaan wat ik al veel eerder had moeten doen. *(boos)* Ik laat me nu niet meer voor de gek houden! Marlies en Hein hebben mij het leven zuur zitten maken vanaf het moment dat ik hier kwam. En jij, jij hebt er niks van gemerkt. Goed ik moet weg. Het is over tussen ons. Ik heb niks meer te verliezen. *(wil weg lopen)*

JANTIENE: Wacht Rob we moeten praten.

ROB: Praten!? Daar is het nu een beetje laat voor. Ik heb nog tien minuten voordat ik het huis uitgetrapt word. Wat je ook zegt, er kan niks meer veranderd. Je ouders willen mij weg. Je broertje en zusje willen mij weg en jij... jij wil ook dat ik weg ga. Ik weet wanneer ik niet welkom meer ben. *(gaat af)*

JANTIENE: Maar Rob...

VADER: Nou kom ik op de gang Rob weer tegen. Is Rob nog niet weg!?

JANTIENE: Vader ik wil met u praten.

VADER: *(sussend)* Je hoeft je niet te verontschuldigen dat je hem hier hebt binnen gebracht. Je kon het ook niet weten.

JANTIENE: Dat bedoel ik niet...

MOEDER: *(komt op met rode stippen en de hand voor haar mond)* Oooooo.

VADER: Wat is er?

MOEDER: Marlies heeft haar haar helemaal onder het ei en meel zitten.

VADER: Ik wist dat ze niet zo'n ster in koken was maar dat ze het zo beroerd deed...!

JANTIENE: Rob heeft het in haar haar gesmeerd vader.

VADER: *(boos)* Wat! Is hij nu helemaal gek geworden!? Wat bezielt die aap.

JANTIENE: Hij zei dat Marlies de schuld was van alles wat verkeerd was gegaan.

VADER: *(kwaad)* Altijd de schuld aan anderen geven!

MOEDER: Ze zit er helemaal onder.

JANTIENE: Onder de douche krijg je het er wel weer uit.

VADER: Als ik die vlegel in mijn handen krijg!

MOEDER: Blijf maar hier vader. Rob pakt zijn spullen en is zo weg. Het is beter dat u hem niet meer ziet want dan gebeuren er ongelukken.

JANTIENE: *(tegen moeder)* Zullen wij Marlies even helpen? *(gaat met moeder af)*

VADER: De vlerk! In mijn tijd hadden we nog eerbied voor elkaar. In het leger dan deed je gewoon wat je werd gezegd. Maar nu. Nee, nu hebben ze allemaal een eigen willetje. Nu smeren ze ei en meel in elkaars haar. *(wacht even)* In dit huis... Huize van Voorst heerst rust en regelmaat. Sinds die Rob hier kwam liep alles in de war maar straks, als hij weg is, keert de rust weer.

ROB: *(komt op met ene taart achter zijn rug)* Ik had nog een verrassing voor u voor bij het koffiedrinken.

VADER: *(boos)* Dan zal jij hier niet meer zijn

ROB: Daar dacht ik ook aan en daarom breng ik het nu even.

VADER: *(loopt dreigend op Rob af)* Jij brutale vlegel. Jij hebt het lef na alles wat je gedaan hebt om hier nog weer gewoon binnen te lopen. *(staat met zijn neus bovenop Rob)* jij ellendig mannetje. *(Rob draait met zijn rug naar het publiek toe omdat vader zo dicht op hem staat, hij heeft de taart nog achter zijn rug)* Jij bent geen knip voor de neus waard!

ROB: *(meerwaardig lachend)* Dat brengt u treffend onder woorden!

VADER: *(gaat dicht bij Rob staat die weer doordraait)* Durf je nu nog te lachen!? Ik ken jou soort. In het leger heb ik er honderden gehad. Die mannetjes zonder ruggegraat.

ROB: Ik wilde daar nog iets over zeggen.

VADER: Waarover?

ROB: Ik denk toch dat ik uw taken in het leger onderschat heb. *(wacht even)* Het is toch een drukke functie die een sergeant heeft!

VADER: *(woest)* Wat!? Sergea... *(Rob duwt de taart in zijn gezicht)*

ROB: En voor de duidelijkheid: Ik heb wel degelijk ruggegraat! Zo en nu ben ik het hier zat. Ik ga mijn jas pakken en dan ben ik weg. *(gaat af)*

VADER: *(veegt de taart uit zijn gezicht)* Wel heb ik ooit...! *(gaat langzaam af)*
(toneel leeg)

ROB: *(komt op met jas aan en tas)* Zo dit is het dan. eerder dan gepland is dit eerste weekendje met mijn schoonouders voorbij. Ik moet zeggen dat ik andere verwachtingen had. Eigenlijk is het onder de oppervlakte een best aardige familie maar na wat ik nu gedaan weet ik zeker dat ik hier nooit weer binnengelaten word. *(pakt zijn tas)* Zo *(kijkt rond)* dit is het dan. Dag huis! Tot ooit. *(loopt naar de deur)*

JANTIENE: *(komt op met Hein, Marlies, vader en moeder)* Je bent er gelukkig nog!

ROB: Ja ja, maak je niet druk ik ben al bijna weg. Ik heb mijn spullen gepakt en stond op het punt... *(bedenkt zich)* Gelukkig zei je?

JANTIENE: Ja, gelukkig. We hebben met elkaar overlegd en het een en ander is ons duidelijk geworden. Hein en Marlies hebben toegegeven wat ze je aangedaan hebben.

VADER: Vooruit kinderen jullie wilde Rob nog iets zeggen.

HEIN: *(samen met Marlies heel schuchter en zachtjes)* Sorry...

VADER: Goed zo.

ROB: *(plagend)* Ik hoorde niks!

VADER: Vooruit kinderen, zeg het eens wat harder.

MARLIES: *(samen met Hein)* Sorry!

MOEDER: *(loopt naar Rob toe)* We hebben gezien dat Hein op het briefje wat dingen er bij heeft geschreven. We weten dat je het niet expres hebt gedaan.

VADER: We zouden graag willen dat je blijft.

ROB: *(verbaasd)* en dat met de eieren en de taart dan!

MOEDER: Dat was hun verdiende loon.

VADER: Nou moeder, zo kan die wel weer.

JANTIENE: *(omhelsd Rob)* Sorry dat ik je niet altijd geloofde.

ROB: Ik snap ook wel dat het soms ook niet makkelijk was om te geloven. *(geeft Jantiene een kus)* Fijn dat alles weer goed komt. Ik had er niet meer op gerekend.

VADER: *(geeft Rob een hand)* Je hebt duidelijk laten zien dat je ruggegraat hebt. Sorry wat ik tegen je gezegd hebt.

ROB: u heeft nog slagroom in uw oor zitten

VADER: Is dat zo *(steekt een vinger in zijn oor)* Je hebt gelijk! *(likt de vinger af)*

MOEDER: Gaan jullie lekker zitten. Ik haal de thee en koffie. *(gaat af)*

MARLIES: We hebben helaas geen taart om bij te eten.

JANTIENE: Maar gelukkig hebben we Rob er bij.

HEIN: Maar dat eet zo lastig

MOEDER: *(komt op met dienblad)* Zo, gezellig even thee drinken.

VADER: Maar moeder! *(kijkt op zijn horloge)* Over een half uur moeten we avond eten!

MOEDER: Dat moet maar even later.

VADER: Ja maar in dit huis...

MOEDER: *(streng)* Dat weten we nu wel! We gaan nu eerst gezellig koffie drinken en ik wil er niks meer over horen vader. *(vader mokt wat)*

ROB: Zal ik iedereen een kopje geven? *(pakt een kopje met thee)*

JANTIENE: Lekker!

ROB: Hier Hein een thee. Meneer... euh kolonel voor u ook thee. Marlies hier heb jij *(laat het kopje vallen, iedereen doodstil)* Euh...

VADER: *(ineens begint iedereen te lachen)* Geeft niks Rob. Dat ruimt moeder wel weer op! *(moeder kijkt verwonderd)*

- DOEK -